

New York Times Bestseller

Icebreaker

A Maple Hills Novel

ไอซ์เบรกเกอร์

HANNAH GRACE

เจนจิรา เสรีโยธิน แปล

Icebreaker

Copyright © 2015 by Hannah Grace

HANNAH GRACE

ไอซ์เบรกเกอร์

บรรณาธิการ

ปิยะบุตร สุทธิธำรา

ผู้เขียน : Hannah Grace

ภาพ : Prince's Collection

ผู้แปล : เจนจิรา เสรีโยธิน

บรรณาธิการบริหาร

สัจจะ จรัสรุ่งเรือง, อรรถนพ ชันธิกุล

ผู้จัดการฝ่ายผลิต

วรพล ฅธิกุล

ออกแบบปก

ชวรินทร์ รัตนะ

จัดรูปเล่ม

ถมทวานิตย์ มนต์ริมโนรมย์

พิสูจน์อักษร

เกษรา พรพัฒน์มงคล, พรพรรณรัตน์ ชูราช

ประสานงานการผลิต

สุริย์รัตน์ จิ๋ว, นัฏฐดนัย ศรีสวัสดิ์

เทคนิคการผลิต

ระพีพัฒน์ โทจำปา

Created By

Published By

บริษัท ไอดีซี พรีเมียร์ จำกัด

200 หมู่ 4 ชั้น 19 ห้อง 1901

จัสตินอินเตอร์เนชันแนลทาวเวอร์

ถ.แจ้งวัฒนะ ต.ปากเกร็ด อ.ปากเกร็ด

จ.นนทบุรี 11120

โทรศัพท์ 0-2962-1081 (อัตโนมัติ 10 คู่สาย)

โทรสาร 0-2962-1084

ร้านค้าและตัวแทนจำหน่าย

โทรศัพท์ 0-2962-1081-3 ต่อ 112-114

โทรสาร 0-2962-1084

สมาชิกสัมพันธ์

โทรศัพท์ 0-2962-1081-3 ต่อ 121

โทรสาร 0-2962-1084

พิมพ์ที่ บริษัท ดี.เค. ปรีณัติ จำกัด

441/56 หมู่ 2 ต.บางบ่อ อ.บางบ่อ

จ.สมุทรปราการ 10560

โทรศัพท์ 0-2115-9105

โทรสาร 0-2115-9044

ไอซ์เบรกเกอร์

Copyright © 2023. ICEBREAKER

by Hannah Grace.

Rights arranged with Brower Literary & Management, Inc., through Little Rainbow Agency, Thailand. Thai translation copyright

© 2024 by IDC Premier Co., Ltd. The moral rights of the author have been asserted.

เครื่องหมายการค้าอื่นๆ ที่อ้างถึงเป็นของบริษัทนั้นๆ

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 โดยบริษัท ไอดีซี พรีเมียร์ จำกัด ห้ามลอกเลียนไม่ว่าส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้ ไม่ว่าในรูปแบบใดๆ นอกจากนี้จะได้อธิบายอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากผู้จัดพิมพ์เท่านั้น

บริษัท ไอดีซี พรีเมียร์ จำกัด จัดตั้งขึ้นเพื่อเผยแพร่ความรู้ที่มีคุณภาพสู่ผู้อ่านชาวไทย เรายินดีรับงานเขียนของนักวิชาการและนักเขียนทุกท่าน ท่านผู้สนใจกรุณาติดต่อผ่านทางอีเมลที่ infopress@idcpremier.com หรือทางโทรศัพท์หมายเลข 0-2962-1081 (อัตโนมัติ 10 คู่สาย) โทรสาร 0-2962-1084

E-book : ภูมิภาคพันธ์ 2568

พิมพ์ครั้งที่ 1 มกราคม 2568

ข้อมูลทางบรรณานุกรม

Hannah Grace

ไอซ์เบรกเกอร์

นนทบุรี : ไอดีซี, 2568.

464 หน้า

1. เจนจิรา เสรีโยธิน (ผู้แปล)

I ชื่อเรื่อง

ISBN 885-916-101-128-6

ราคา 420 บาท

Copyright

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดีค่ะ เราได้พบกันเป็นครั้งแรก จึงขอแนะนำตัวอย่างเป็นทางการกันก่อนนะคะ
พวกเรา สำนักพิมพ์ซันเด Sunda Publishing เกิดมาพร้อมจุดประสงค์
เล็กๆ ค่ะ จุดประสงค์นั้นคือ อยากทำหนังสือโรมานซ์

เราคิดว่า หนังสือโรมานซ์ดีๆ ที่เป็นเวอร์ชันแปลไทย ยังมีให้อ่านกันน้อย
เหลือเกิน ทั้งที่มีต้นฉบับดีๆ อยู่มากมาย และสำหรับพวกเรา ความโรมานซ์อยู่
ในดีเอ็นเอ จนบางครั้ง เราได้อ่านงานที่ดีๆ น่าสนใจ แล้วก็อยากจะแชร์ให้ทุกคน
ได้ใจเต้นแรง ยิ้มกว้าง และอ๋อเอมในทุกหน้ากระดากไปด้วยกัน

นั่นคือที่มา และ Icebreaker ของคุณ Hannah Grace ก็เป็นเล่มแรก
ที่เราอยากนำเสนอกับทุกคนมาก มากแบบ ก. ไก่ล้านตัวค่ะ

ครั้งแรกที่ได้อ่าน ตาของพวกเราเป็นประกายวิ้งวับ ส่วนในใจก็คิดว่า
Icebreaker จะพาให้ทุกคนมีความสุข ได้ยิ้มตาม ได้หัวเราะ จากเรื่องราวที่เต็ม
ไปด้วยความอบอุ่น ทำใจให้เต้นแรง และตัวละครที่ทุกคนจะต้องหลงรัก ไม่ว่าจะ
ชอบเรื่องราวโรแมนติกที่ซบซ้อน หรือมิตรภาพที่ทำให้หัวใจยิ้มได้

ที่สำคัญเมื่อผลงานถูกแปลโดยนักแปลมากฝีมืออย่างคุณเจน เจนจิรา
เสรีโยธิน จนเราได้อ่านฉบับแปลภาษาไทยทั้งหมด เรายิ่งมั่นใจขึ้นว่า เล่มนี้ดีต่อใจ
อย่างแน่นอน

สำหรับ Icebreaker จะเป็นเล่มแรกจากชุดสามเล่มใน UCMH (เมเปิล

ฮิลส์ซีรีส์) เป็นเรื่องราวของเนธานกับตันทิมไอซ์ฮอกกี้สุดหล่อ และอนาสตาเซีย นักกีฬาสเกตลีลาที่ไฝผื่นอยากเป็นทีมชาติสหรัฐฯ ความรักของทั้งคู่เริ่มจากความไม่ถูกชะตากัน แต่ด้วยเหตุมากมาย ทำให้ทั้งคู่ต้องพบกันและสลัดกันไม่หลุด จนในที่สุดก็... ต้องไปติดตามต่อในเล่มแล้วละค่ะ

พวกเราต้องขอขอบคุณนักอ่านทุกท่าน ที่เป็นส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้ มาร่วมสร้างความทรงจำอันงดงามไปด้วยกันนะคะ

ด้วยรัก

Sundae Publishing

คำนำผู้แปล

โลกมันร้อนนัก ต้องหนีไปหาที่เย็นๆ เช่น ลานสเก็ต เป็นต้น

ตอนได้รับการติดต่อให้แปลเรื่องนี้ ขอสารภาพว่าไม่ได้หาข้อมูลเกี่ยวกับหนังสือเลย โดนป้ายยาจาก บ.ก. ล้วนๆ กับเห็นปกก็นึกว่าเป็น Young Adult ใสๆ เกี่ยวกับชีวิตวัยรุ่นมหาวิทยาลัย ตัวเอกเล่นกีฬามุ่งมั่นฝึกซ้อม มีความรักพอกรุบกริบ เป็นตัวอย่างที่ดีให้เยาวชน เหมือนมังงะญี่ปุ่นประมาณพรินซ์ออฟเทนนิสอะไรทำนองนั้น จึงตกปากรับคำไป

พอแปลไปสักพักก็ตาสว่าง เฮ้ย นี่มัน Fifty Shades ภาคเด็กมหาวิทยาลัยชัดๆ ไม่ใช่แนวฉันทเลย (จริงๆ) หุดหวิดจะเทหลายรอบ แต่ต้องยกความดีให้ บ.ก.บอสล้วนๆ ที่ให้เกียรติ ให้โอกาส ให้กำลังใจ เชื้อมัน และอดทน (รอ) กับนักแปลจับจดคนนี้

Icebreaker จัดว่าเป็นนิยายโรมานซ์สบายสมองและสบายใจ แต่มีประเด็นน่าสนใจหลายอย่าง เช่น วัฒนธรรมอเมริกันที่เชิดชูนักกีฬา สถานะของนักกีฬาในสังคมอเมริกันถือว่ามอริสิทธิ์มาก คนที่จะก้าวไปถึงจุดสูงสุดได้ต้องผ่านการซ้อมอย่างหนัก และต้องอาศัยทรัพยากรมากมาย ทั้งเวลาและเงิน นักกีฬาสส่วนใหญ่จึงมาจากครอบครัวร่ำรวย เช่น เนทและแอรอน ในขณะที่เดียวกัน กีฬาก็เป็นโอกาสให้ชนชั้นกลางและชั้นล่างได้เปลี่ยนสถานะและมีตัวตน เช่น อนาสตาเซียและรัส หนังสือยังพาเรา去看 “รางวัล” และ “บทลงโทษ” ของอภิสิทธิ์นั้น

เนื่องจากเป็นโรมานซ์ พระเอกจึงทิ้งหล่อ รวย และแสนดีตามสูตร นางเอก
สวย แกร่ง ลึกลับ และเราจะได้เห็นความสัมพันธ์สุดฟิน “ที่ดีต่อสุขภาพ” ไม่ดับฟัง
อย่างแน่นอน

ผู้แปลปรารถนาเสมอว่า หนังสือที่ผู้อ่านประทับใจที่สุดสำหรับตัวเธอเอง หลังจาก
หลังแจ้งแปลออกมา จะสร้างความสุขให้แก่ผู้อ่าน รวมทั้งให้คำตอบหรือถาม
คำถามบางอย่างไปพร้อมๆ กัน

ขอรับรองว่า Icebreaker คือหนังสือเล่มนั้น

ความฟินกินไม่ได้ แต่ก็ทำให้มีความสุขเล็กๆ

และนั่นคือเหตุผลที่เราอมตื้นขึ้นมาอีกหนึ่งในวันนี้ โบนัส

เจนจิรา เสรีโยธิน

สำหรับเอริน ไคลย์ และรีเบคกา

ขอบคุณที่ไว้วางใจฉัน
หนังสือเล่มนี้สำหรับพวกเธอ

မာမာမာမာ

CRUEL SUMMER TAYLOR SWIFT	02:58
KISS ME MORE (FEAT. SZA) DOJA CAT	03:29
TALKING BODY TOVE LO	03:58
SHUT UP ARIANA GRANDE	02:38
IDGAF DUA LIPA	03:38
ENERGY TYLA JANE	03:20
MOTIVATION NORMANI	03:14
ONE KISS (WITH DUA LIPA) CALVIN HARRIS	03:35
DANCE FOR YOU BEYONCÉ	06:17
NEEDY ARIANA GRANDE	02:52
WHO'S JACQUEES	03:06
LOSE YOU TO LOVE ME SELENA GOMEZ	03:26
KISS ME SIXPENCE NONE THE RICHER	03:29
BOYFRIEND (WITH SOCIAL HOUSE) ARIANA GRANDE	03:06
RUMORS (FEAT. ZAYN) SABRINA CLAUDIO	03:46
MORE THAN ENOUGH ALINA BARAZ	02:31
YOU SHOULD SEE ME IN A CROWN BILLIE EILISH	03:01
I'M FAKIN SABRINA CARPENTER	02:55
MAKE ME FEEL JANELLE MONÁE	03:14
CAN I KEHLANI	02:48

“สเกตเป็นสิ่งที่ฉันสามารถทุ่มเทจิตใจ
และวิญญาณเข้าไปได้”

-เป็กกี้ เฟลมมิ่ง

Icebreaker

Icebreaker

Copyright

บทที่ ๑

อนาสตาเซีย

“อีกครั้ง อนาสตาเซีย!”

ถ้าฉันได้ยินคำว่า อีกครั้งและอนาสตาเซีย ในประโยคเดียวกันอีกครั้งเดียว เชื่อเถอะว่า ฉันต้องสติแตกแน่นอน

สติของฉันใกล้จะแตกเป็นเสี่ยงๆ ตั้งแต่ตื่นขึ้นมาพร้อมอาการเมาค้างที่ส่งตรงจากนรก สิ่งสุดท้ายที่ฉันต้องการในตอนนี้ก็คือ การถูกจิกกัดจากโค้ช ออเบรย์ เบรดี

ฉันพยายามสะกดความรำคาญไว้ เหมือนกับการซ้อมแทบทุกครั้ง การซ้อมที่โค้ชถือเป็นการฝึกในการผลักดันฉันให้ก้าวข้ามขีดจำกัด ฉันพยายามบอกตัวเองว่าเพราะความทุ่มเทเธอจึงประสบความสำเร็จในอาชีพโค้ช ฉันเลยตัดสินใจว่า การขว้างรองเท้าสเก็ตใส่เธอควรอยู่แค่ในจินตนาการเท่านั้น

“แหละแหละมากมาย สตาส!” โค้ชตะโกนขณะที่เราสเก็ตผ่านเธอ “แหละแหละแบบนี้ไม่มีทางได้เหรียญหรอก!”

เมื่อถึงฉันพูดว่าจะไม่ขว้างรองเท้าสเก็ตใส่เธอหรอก

“เอาน่า อนาสตาเซีย ลองพยายามดูก่อน” แอรอนหัวเราะคิกคักและแลบลิ้นใส่เมื่อฉันส่งสายตาเย็นชากลับไป

แอรอน คาร์โลส เป็นนักสเก็ตลีลาชายที่เก่งที่สุดของมหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย เมเปิลฮิลล์ ตอนฉันได้รับการเสนอชื่อให้เรียนที่ยูซีเอ็มเอช* เพียง

*ชื่อย่อของมหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย

คนเดียว แต่คู่สเกตของฉันพลาดโอกาสนั้นไป นับเป็นโชคดีที่แอร์อนได้รับการเสนอชื่อ เราจึงจับคู่กันแทน ปีนี้เป็นปีที่สามที่เราสเกตด้วยกัน และเป็นปีที่สามของการโดนโค้ชไล่เตะกันมาด้วยกัน

ฉันมีทฤษฎีว่าฉันคิดว่าโค้ชขอเบรย์เป็นสายลับโซเวียต แน่นนอน มันไม่มีหลักฐานใดๆ และทฤษฎีนี้ก็ไม่มีเหตุผลอันน่าเชื่อถือ หรือว่ากันตามจริง ไม่มีเหตุผลรองรับเลยด้วยซ้ำ แต่บางครั้งเวลาที่โค้ชตะโกนให้ฉันยัดหลังหรือเชิดคางขึ้น ฉันสาบานได้เลยว่า มันมีสำเนียงรัสเซียหลุดมา

ซึ่งถือว่าเป็นปกติ สำหรับหญิงสาวจากฟิลิปปินส์ รัฐมอนแทนา

สมัยรุ่งโรจน์ สหยาเบรดีเป็นซูเปอร์สตาร์สเกตลีลา หรือแม้แต่นั้น การเคลื่อนไหวของเธอก็ยังนุ่มนวลและพลิ้วไหว เธอสเกตได้งามสง่าจนแทบไม่น่าเชื่อว่า เธอจะตะโกนได้ดังขนาดนี้

ผมหอกของเธอมักถูกรวบรวมเป็นมวยแน่น เน้นหนักแก้มสูง เธอมักใส่เสื้อโค้ตขนสัตว์เทียมสีดำอันเป็นเอกลักษณ์ไว้ตลอดเวลา แอร์อนชอบพูดติดตลกว่า โค้ชซ่อนความลับทั้งหมดไว้ในนั้น

มีข่าวซุบซิบว่าโค้ชควรจะเข้าไปโอลิมปิกกับไวแอตต์คู่ของเธอ แต่เพราะไวแอตต์กับเธอฝึกห่วยๆ ไปด้วยกันไป สุดท้ายเธอก็ได้ทาร์กมาแทนเหรียญทอง นั่นคือเหตุผลว่าทำไมเธอจึงอารมณ์เสียตั้งแต่ตอนที่เริ่มเป็นโค้ชเมื่อสี่สิบห้าปีที่แล้ว

เสียงเพลง “แคลร์ เดอลูน” ค่อยๆ แผ่ลงเมื่อแอร์อนกับฉันจบการฝึกประจำวัน เราหายใจหอบขณะที่ยกแขนขิดติดกัน ในที่สุดเมื่อได้ยินเสียงปรบมือ เราจึงแยกจากกันและสเกตไปทางโค้ช นั่นดูจะเป็นที่มาสำหรับอาการปวดหัวครั้งต่อไปของฉันอย่างไม่ต้องสงสัย

ฉันยังไม่ทันจะหยุดยืนให้หนึ่ง ตอนดวงตาสีเขียวของโค้ชจ้องมาที่ฉันและหรีตา “เมื่อไรเธอจะกระโดดทำลัตซ์* ได้ ถ้ายังไม่ได้ เราต้องตัดมันออกจากโปรแกรม

*Lutz ทำกระโดดทวนเข็มนาฬิกาโดยใช้ปลายเท้า ตั้งชื่อตาม Alois Lutz นักสเกตชาวออสเตรีย ถือเป็นท่าที่มีคะแนนพื้นฐานประจำท่าสูงที่สุดในจำนวนท่าของการกระโดดโดยใช้ปลายเท้าหรือ Toe Jump

ฝึกยืดเยื้อนี้สักที”

นอกจากโค้ชเบรดีแล้ว การกระโดดท่าลัดซ์หมุนตัวสี่รอบให้สำเร็จโดยไม่ล้มกันเข้าคือหายนะของชีวิตฉัน พระเจ้ารู้ดีว่าฉันฝึกมานานขนาดไหน แต่ฉันก็ยังกระโดดได้ไม่สมบูรณ์แบบ ขณะที่แอร์อนกระโดดทำนี้ได้อย่างไรที่ฉันนั้นคือเหตุผลที่ฉันต้องไปโน้มน้าวนักออกแบบท่าให้บรรจุมันไว้ในรายการฝึกประจำวันของเรา

ความอวดดีเป็นเรื่องงี่เง่า และมันยังเป็นเรื่องที่ย่ำแย่ได้อย่างเหลือเชื่อในการเล่นสเก็ตลีลา เพราะเมื่อทำพลาด เราต้องล้มหน้ากระแทกพื้นน้ำแข็ง แต่ฉันยอมล้มหน้าที่ยกกว่าต้องมาเห็นสีหน้าน่ารำคาญแกล้งทำเป็นผิดหวังปลอมๆ ของแอร์อน สีหน้าที่เขาชอบทำเวลามีคนบอกว่าเราจะตัดท่อนี้ออก

“ใกล้จะทำได้แล้วค่ะ โค้ช” ฉันพูดด้วยน้ำเสียงกระตือรือร้นที่ฟังดูปลอมมาก “ฉันเกือบจะทำได้แล้ว มันยังไม่ค่อยสมบูรณ์แบบ แต่ฉันจะฝึกต่อไปค่ะ”

มันเป็นคำโกหกเล็กๆ น้อยๆ ฉันเกือบจะทำได้แล้ว แต่มันมีสิ่งที่ยังฉันลืมบอกไปคือ ฉันเกือบจะทำได้เฉพาะตอนไม่ได้อยู่บนน้ำแข็ง และมีอุปกรณ์ช่วยเท่านั้น

“เธอเกือบจะทำได้แล้วครับ” แอร์อนช่วยโกหกพร้อมกับโอบไหล่ฉัน “แค่ต้องใช้เวลาอีกหน่อยนะคะ โค้ชเอปี”

เป็นเรื่องดีที่แอร์อนเข้าข้างฉันและแสดงให้เห็นว่าเราสามัคคีกันต่อหน้าเคซีบีออเบรย์ แต่พออยู่กันตามลำพังเขาก็กลับบอกว่า ทางเดียวที่ฉันจะทำทำนี้ได้ คือฉันจะต้องเริ่มใช้สารกระตุ้นและสร้างเครื่องย่นเวลา เพื่อนำร่างบอบบางกลับคืนมา

โค้ชพิมพ์บางอย่างที่เราไม่ได้ยินและโบกมือไล่เราอย่างไม่ใส่ใจ “เธอสองคนกลับมาที่นี้พุงนี้ และถ้าพวกเธอไม่เม้าคางมาทั้งคู่ก็จะดีมาก ฉันค่อนข้างแน่ใจว่าการไปหาอะโรกินที่ร้านเคนนิสก่อนซ้อม มันไม่ได้ช่วยให้พวกเธอคนใดคนหนึ่งเข้าทีมโอลิมปิกได้ เข้าใจใช่ไหม”

เวอร์แล้ว “ค่ะ/ครับโค้ช” เราพูดพร้อมกัน

เมื่อออกจากห้องล็อกเกอร์ แอร์อนรอฉันอยู่ตรงลิอบบี้ กำลังจ้องโทรศัพท์

“ฉันบอกแล้วว่าโค้ชต้องรู้” ฉันคำรามและเหวี่ยงกระเป๋ากระแทกใส่ท้องของเขา “ฉันไม่ได้กินอะไรสักหน่อย!”

เขาร้องเมื่อถูกกระแทก ดึงกระเป๋าออกจากมือของฉันแล้วเหวี่ยงมันข้ามไหล่ “ผู้หญิงคนนั้นจมูกยังกับหมาล่าเนื้อ”

เช่นเดียวกับเรื่องอื่นในชีวิต การเล่นสเก็ตจะง่ายกว่ามากเมื่อคุณเป็นผู้ขาย เพราะจะไม่มีใครอุ้มคุณและเหวี่ยงคุณข้ามห้องวันละสองครั้ง

ตอนอยู่ปีหนึ่ง น้าหนักของฉันขึ้นมาสิบห้าปอนด์ (ประมาณเจ็ดกิโลกรัม) ตามแบบฉบับของนักศึกษาปีหนึ่งทั่วไป อันที่จริงเรียกว่าขึ้นมาห้าปอนด์จะดีกว่า (ประมาณสองกิโลกรัม) แต่แอรอนบอกว่าฉันหนักจนยกไม่ไหวแล้ว นับตั้งแต่นั้น น้าหนักของฉันจึงไม่เพิ่มขึ้นอีกเลยแม้แต่ขีดเดียว

ฉันพยายามกินตามแผนโภชนาการที่วางไว้อย่างเคร่งครัด และไปร่วมงานปาร์ตี้เป็นครั้งคราวเพื่อไม่ให้เป็นบ้า วันเกิดครบยี่สิบเอ็ดปีของเพื่อนสนิทฉันเมื่อวานนี้จึงเป็นโอกาสอันดีที่จะได้ผ่อนคลาย แม้มันจะหมายถึงการทำทายโค้ชเบรตต์ด้วยอาการเมาค้างก็ตาม

เราขึ้นรถจีวากันคันใหม่ของแอรอน ซึ่งเป็นของขวัญแสดงความรู้สึกผิดชิ้นล่าสุดจากพ่อผู้นอกใจแต่ร่ำรวยของเขา แล้วมุ่งหน้ากลับบ้าน ตอนปลายปีแรกของมหาวิทยาลัย แอรอนกับฉันตัดสินใจว่า มันคงจะดีถ้าเราอยู่บ้านด้วยกัน นันรวมถึงโลล่า เพื่อนสนิทของฉัน เพราะตารางเวลาของเราคล้ายกัน และชีวิตของเราที่ล้นวงเวียนอยู่กับการเล่นสเก็ต ดังนั้นการอยู่ด้วยกันจึงสมเหตุสมผล

แอรอนเลี้ยวเข้าสู่মেপিলোৱেনิว เขาหันมามองดูฉันกำลังรื้อกระเป๋าสตางค์หาสมบัติที่มีค่ามากที่สุด “สมุดแพลนเนอร์บอกว่าเธอจะทำอะไรคืนนี้”

ฉันกลอกตาโดยไม่สนใจน้ำเสียงล้อเลียนของเขา “มีเซ็กส์!”

“อู๊ย” เขาร้อง จมูกย่นขณะทำหน้าบูดบึ้ง “แค่เธอวางแผนว่าจะนอนกับกินข้าวก็โหม่งนี้ก็แย่พอแล้ว เดี่ยวนี้เธอต้องวางแผนเรื่องมีเซ็กส์ด้วยแหละ”

อย่างน้อยเขาก็ไม่ได้โกหกเรื่องการนอนและกิน ทุกนาที่ในชีวิตฉันถูกกำหนดไว้อย่างละเอียดด้วยสมุดแพลนเนอร์ ซึ่งเพื่อนๆ ของฉันเห็นว่ามันตลกและประหลาด ฉันต้องบอกก่อนว่า ฉันอาจจะยังไม่ถึงขั้นที่เรียกว่า คนบ้าการควบคุม แต่ฉันก็ชอบที่จะควบคุมทุกอย่างให้เป็นไปตามต้องการ

ซึ่งมันต่างกันแน่นอน

ฉันยกไหล่ ชมความอยากที่จะทำให้แอร์อนเห็นว่าฉันแตกต่างจากเขา อย่างน้อยฉันก็ได้มีเช็กส์บ้าง “ไรอันเป็นคนยุ่ง ส่วนฉันก็ยังยุ่ง ฉันเลยอยากจะเจอเขาให้ได้มากที่สุดก่อนจะเข้าสู่ฤดูแข่งขันบาสเกตบอล”

ไรอัน รอทเวล เป็นนักกีฬาที่สมบูรณ์แบบ สูงหกฟุตหกนิ้ว เป็นตัวทำคะแนนและกัปตันทีมบาสเกตบอลของยูซีเอ็มเอช เขาเป็นคนที่จริงจังกับกีฬาของตนเอง เหมือนกับฉัน ทำให้เรามีความสัมพันธ์แบบไม่ผูกมัดที่ลงตัว ข้อดีเพิ่มเติมคือเขาเป็นผู้ชายที่น่ารักที่สุด นอกจากเรื่องเช็กส์ที่เราได้ผลประโยชน์ร่วมกันแล้ว เราก็เลยกลายเป็นเพื่อนที่ดีต่อกันไปด้วย

“ฉันไม่อยากเชื่อเลยว่าเธอยังนอนกับหมอนนั้นอยู่ แบบว่า เขาตัวใหญ่กว่าเธอตั้งสองเท่านะ แล้วเขาไม่ทับเธอแบนแต่ดัดแต่เธอ ไม่สิ เดียว ฉันไม่อยากรู้”

“ฉันรู้ว่าเขาตัวใหญ่” ฉันหัวเราะคิกคัก ปีบแก้มเขาจนเขาปิดมือฉันออก “แต่นั้นแหละคือประเด็น”

คนส่วนใหญ่คิดว่าแอร์อนกับฉันเป็นมากกว่าเพื่อน แต่ที่จริงแล้วเราเป็นเหมือนพี่น้องกันมากกว่า ไม่ใช่ว่าเขาไม่หล่อละ แค่เราไม่เคยมีความรู้สึกเชิงชู้สาวต่อกันเท่านั้นเอง

แอร์อนสูงกว่าฉันและผอมเพรียวในแบบฉบับของนักเดิน เขามาพร้อมกับรูปร่างกระชับที่เต็มไปด้วยกล้ามเนื้อ ผมสีดำดัดสั้นตลอดเวลา และฉันสาบานได้เลยว่าเขาปิดมาสคาร่า เพราะดวงตาสีฟ้าของเขามักจะถูกล้อมด้วยขนตาสีเข้มชวนอิจฉาที่ตัดกับผิวสีซีดของเขาอย่างชัดเจน

“ฉันซักจะรับรู้ชีวิตเช็กส์ของเธออย่างเป็นทางการมากไปแล้ว อนาคตเสีย”

แอร์อนตัดสินใจไม่ถูกว่าเขาควรชอบไรอันหรือไม่ บางครั้งเขาก็เป็นมิตรกันดีและไรอันก็ได้เห็นแอร์อนแบบที่ฉันเห็น คือเป็นคนสนุกสนานและน่ารัก คุณคงคิดว่าไรอันอาจไม่ถูกกับแอร์อนเป็นการส่วนตัวหรืออะไรทำนองนั้น แต่ที่จริงแล้วถึงแม้แอร์อนจะเป็นคนห้วน กระด้าง และคาดเดาไม่ได้ ไรอันก็มักจะไม่ใช่ใจและจะคอยบอกฉันว่าไม่ต้องกังวลกับมัน

“ฉันสัญญาว่าจะไม่พูดเรื่องนี้ ถ้าเธอสัญญาว่าจะไปส่งฉันที่บ้านไรอันทีหลัง”
เขานิ่งคิดไปประมาณหนึ่งนาทีแล้วตอบ “โอเค ตกลง”

โลล่าเงยหน้าขึ้นจากสลัดที่เธอกำลังจ้วงมันอย่างรุนแรง “ฉันขอบอกเลยว่ายาย
โอลิเวีย แอบบอตต้องดูใจของใครสักคนถึงได้บอาน่าเป็นปีที่สามติดต่อกัน”

ฉันสะดุ้งกับคำหยาบของเธอ แต่ฉันรู้ว่าเธอไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้นจริงๆ
เข้านี้จิตใจเธอเปราะบางหลังจากชุดแอลกอฮอล์ไปมากมายในคืนวันเกิด วันนี้จึง
ไม่ใช่วันดีของโลล่าที่จะมารับรู้ว่า เธอไม่ได้เป็นตัวแสดงในบทที่อยากได้

ฉันดูละครทุกเรื่องตลอดสองปีที่ผ่านมา และโลโก้รู้ดีเหมือนฉันว่าโอลิเวีย
เป็นนักแสดงที่มีพรสวรรค์โดดเด่น

“เรามีพรสวรรค์เฉยๆ ไม่ได้เธอ แอบไม่ต้องดูใจของใครไม่ได้เธอ”

“อนาสตาเซีย เธอช่วยปล่อยให้ฉันเป็นคนคิดเล็กคิดน้อยสักห้านาทีแล้วทำ
เป็นไม่รู้ว่ายายนั่นเก่งกว่าฉันจะได้ไหม”

แอร์อนทั้งตัวลงบนเก้าอี้ข้างฉันแล้วเอื้อมมือไปหยิบแคร่รถแตงหนึ่งจาก
จาน “เรากำลังคิดเล็กคิดน้อยเรื่องอะไรกันเธอ”

“โอลิเวีย แอบบอต” โลล่าและฉันตอบพร้อมกัน แต่น้ำเสียงของเธอแสดง
ความเกลียดชังออกมาได้อย่างชัดเจน

“เธอสวยนะ อาจเป็นผู้หญิงที่สวยงามที่สุดในมหาวิทยาลัยเลยก็ได้” เขาพูด
อย่างไม่ใส่ใจและไม่สนใจเลยว่าโลล่าจะอ้าปากค้างไปถึงไหน “ยังโสดหรือเปล่า”

“ฉันจะไปตรัสรู้ได้ยังไง นางไม่คุยกับใครเลย ยายนั่นรอนเข้ามาโอบบพที่
ฉันอยากได้แล้วก็กลับกลายเป็นมนุษย์ประหลาดต่อไป”

โลล่าเรียนศิลปะการแสดง มันต้องมีกฎที่ถูกแอบเขียนเอาไว้แน่นอนว่า
เราต้องมีบุคลิกจุดฉาด เพราะทุกคนที่ฉันเคยเจอในวิชาเอกของโลล่าก็จะเหมือน
กันกับเธอ คือ ต่อสู้แย่งแสงกันจนน่าเหนื่อยหน่าย ขนาดฉันเป็นคนดูยังเหนื่อย
แทน แต่โอลิเวียกลับเป็นคนเก็บตัว และดูเหมือนว่าฉันจะทำให้คนไม่ค่อยชอบเธอ
เพราะอะไรก็ 모르

“เสียใจด้วยนะโลลล์ แต่มีครั้งต่อไปเสมอ” ฉันปลอบ เราทั้งคู่รู้ว่ามันไม่ได้มีความหมายอะไร แต่เธอก็ส่งจูบให้ฉันอยู่ดี “ถ้ามันจะทำให้เธอรู้สึกดีขึ้นฉันเองก็ยังกระโดดท่าลัดซ์ไม่ได้ ไค้กำลังจะจัดการกับมันและเนเรเทศฉันไปไซบีเรีย”

“ไม่ละ อย่างนี้เธอก็จบเห่อย่างเป็นทางการสิ แล้วเธอจะเหยียบลงไปบนลานน้ำแข็งอีกได้ยังไง” เธอยิ้มกว้างพร้อมกับดวงตาเป็นประกายเมื่อฉันทำหน้าบึ้งใส่ “เธอต้องทำได้แน่ ที่รัก เธอฝึกหนักจะตาย” ดวงตาของเธอจ้องไปยังแอร์อนที่กำลังโกลาหลทศพิทโดยไม่สนใจบทสนทนาของเรา “เฮ้ เจ้าหญิงน้ำแข็ง! นายจะช่วยฉันเรื่องนี้ไหม”

“หา โทษที อ้อ ไซ เธอก็สวยเหมือนกัน โล”

ฉันแปลกใจที่ไม่เห็นคว้นพุ่งออกจากหูของโลล่า ตอนเธอตะโกนใส่เขาที่ไม่ตั้งใจฟังเธอ

ฉันค่อยๆ ปลีกตัวกลับห้องนอน พยายามไม่ดึงดูดความสนใจมาที่ตัวเอง เพราะมันจะทำให้ฉันต้องติดอยู่ท่ามกลางเพลิงแห่งความขัดแย้งของทั้งคู่ การอยู่กับแอร์อนและโลลล์ก็เหมือนกับการอยู่กับพี่น้องที่ทุกคนต่างแย่งกันอยากจะเป็นลูกคนเดียว

แอร์อนเหมือนกับฉันเพราะเขาเป็นลูกคนเดียว เป็นลูกชายหัวแก้วหัวแหวนของพ่อแม่ชาวมิดเวสต์วัยชรา ที่พยายามรักษาชีวิตคู่อันอ่อนแอไว้อย่างเต็มที่ การได้ใช้ชีวิตร่วมกับคนอื่นหลังจากเป็นความภาคภูมิใจและความสุขหนึ่งเดียวของพ่อแม่มาตลอดสิบแปดปี ถือเป็นความเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่สำหรับเขา และสำหรับเรา ผู้ต้องอยู่ร่วมกันกับเขาและอารมณ์อันแปรปรวนของเขา

ตอนนี้พ่อของแอร์อนไม่ได้อยู่ในชิคาโก ความสัมพันธ์ระหว่างพ่อกับแม่ของเขาไม่ค่อยดีนัก เรามักจะรู้เสมอว่าเมื่อไรที่พวกเขามีปัญหากัน นั่นเพราะว่ามันจะเป็นตอนที่แอร์อนได้รับของขวัญที่ไร้สาระและราคาแพงอย่างน่ารังเกียจมา

ดังเช่น เจ้ารถจีว้าคันนี้ เป็นต้น

ตรงข้ามกับเราสองคน โลลล์มาจากครอบครัวใหญ่ ด้วยความที่เธออายุน้อยที่สุดและเป็นลูกสาวเพียงคนเดียว นั่นทำให้เธอเป็นที่หนึ่งในบ้าน และดูเหมือนมัน

จะไม่ใช่ปัญหาเลยที่เธอจัดการแอร์อนได้อยู่หมด

ฉันยังคงลี้ภัยอยู่ในห้องเมื่อโทรศัพท์ดัง และมีชื่อของไรอันบนหน้าจอ

ไรอัน

พวกลูกกับอยากจัดปาร์ตี้คืนนี้ ฉันไปหาเธอแทนได้ไหม

ตอนแรกพวกนั้นจะไปงานปลูกใจอะไรสักอย่าง

แต่ตอนนี้ฉันจะอยู่หอ

แต่ฉันอยากอยู่กับเธอสองคน

ได้สิ แต่มีเพื่อนๆ อยู่ด้วย

คงต้องเจีบๆ นะ...

อา

เธอนั่นแหละควรบอกตัวเองอย่างนั้น

ตอนนี้ว่างไหม

ว่าง มาเลย

กำลังไป เดี๋ยวเอาขนมไปให้

“เฮ้ ทุกคน คืนดีกันแล้วนะ” ฉันร้องถามอย่างระมัดระวังขณะเดินออกจากห้องนอนไปยังห้องนั่งเล่น ทั้งคู่กำลังตั้งใจดูซีรีส์ซีรีส์คริมีนอลมายด์ที่เอามาฉายใหม่ในทีวี แล้วฉันก็ได้รับคำตอบแบบเบาๆ ว่า “อืม” เพื่อบอกให้รู้ว่าฉันสามารถเข้าไปใกล้ทั้งคู่ได้อย่างปลอดภัย

ฉันโน้มตัวข้ามโซฟาไปหยิบป๊อปคอร์นกำมือหนึ่งจากซามระหว่างพวกเขา และคิดในใจว่า ต้องจดมันเพิ่มลงในแพลนเนอร์ตรงช่องบันทึกรายการอาหารตอนกลับถึงห้อง “ทีมบาสเกตบอลกำลังจัดงานปาร์ตี้ ฉันเลยอยากรู้ว่ะ—”

“ว่าเราจะไปกับเธอได้ไหม” แอรอนขัดจังหวะ ฟังดูมีความหวังอย่างที่ไม่ค่อยเป็นตัวเขาเท่าไร

“ไม่ใช่เธอ”

ไล่ล่าหมนตัวมามองหน้าฉัน ผมหยิกสีแดงของเธอแดงไปมารอบไหล่ และ

มีความยินดีเขียนอยู่ทั่วไปหน้า “ว่าเราจะว่าไหมถ้าไรอันอยากมาที่นี่”

“ใช่ เธอรู้ได้...”

“จ่ายมา คาร์ลโลส” เธอหัวเราะพร้อมกับยื่นมือออกมา แอรอนวางแบงก์ยี่สิบสองสามใบใส่มือของเธอแล้วพิมพ์บางอย่างเบาๆ ขณะที่เธอนับเงิน “เราได้ข่าวเรื่องงานปาร์ตี้ และฉันคิดว่าเธอคงไม่อยากมีเช็กส์ตอนพวกปีหนึ่งกำลังนับเงินกันอยู่ตรงอีกฝั่งของประตูหรอก เดี่ยวพวกเราจะออกไปที่นั่นกัน”

บ้านของเราเป็นหนึ่งในของขวัญ ยกโทษให้พ่อเถอะ จากพ่อของ แอรอน หลังจากที่เขามีความสัมพันธ์ลับๆ กับเลขาฯ หรือก่อนที่จะเขาจะตัดสินใจมีเช็กส์กับนักออกแบบภายใน เมเปิลทาวเวอร์เป็นตึกคอนโดสสวยงามอยู่ติดกับมหาวิทยาลัย ที่นี่มีทิวทัศน์น่ามองและมีแสงธรรมชาติส่องเข้ามามากมาย

อาคารนี้ไม่ได้เป็นที่พักสำหรับนักศึกษาโดยเฉพาะ มันจึงเป็นสถานที่เงียบสงบเหมาะกับการอยู่อาศัย แต่ก็ยังอยู่ใกล้พอที่จะทำให้การโต้เถียงกลับจากงานปาร์ตี้เป็นเรื่องง่าย

เราไม่ควรไปงานปาร์ตี้ แต่สิ่งที่โค้ชไม่รู้ก็ยอมจะไม่ทำให้โค้ชหัวเสียใช่ไหมล่ะ

ฉันดูโลลาลองชุดไปสลิปชุดแล้ว ตอนที่ไรอันส่งข้อความมาบอกว่าเขากำลังจะขึ้นมาทำให้ฉันมีข้ออ้างที่จะทิ้งเธอกับชุดกระโปรงดำอีกสลิปชุดที่เกือบจะเหมือนกันหมดของเธอเอาไว้

ความรู้สึกปั่นป่วนที่ฉันรู้สึกเวลามีคนเคาะประตู และรู้ว่าไรอันอยู่อีกฝั่งหนึ่งเป็นความรู้สึกที่แปลกสำหรับฉันในตอนแรก แต่พอมาถึงตอนนี้แล้วมันก็น่ารักดี

ตัวเขาใหญ่แทบคับประตูตอนฉันเปิดประตูให้เขาเข้ามา ผมสลิปลอนด์ยุงเหยิงของไรอันยังขึ้นอยู่ ตัวเขามีกลิ่นคล้ายสัมผัสกับกลิ่นบางอย่างที่ฉันไม่ค่อยแน่ใจ แต่มันก็ช่วยให้ฉันผ่อนคลายได้อย่างประหลาด เขาก็มลงมาหาฉันริมฝีปากของเขาสัมผัสแก้มของฉันเบาๆ “สวัสดี คนสวย”

เขาเยินอุ้งขนมที่ยืนกรานว่าจะเอามาฝากเสมอ เพราะเห็นได้ชัดมากกว่าฉัน

กินไม่พอ และไม่มီးอะไร่อยๆ ให้เขากินเวลามาที่นี่ ไรอันกินมากกว่าทุกคนที่ฉันรู้จัก และของดีในแบบของเขาเป็นอะไรที่เต็มไปด้วยน้ำตาล

เพราะอะไรไม่รู้ แอรอนและโลกำลังเฝ้ามองเราจากห้องนั่งเล่นเหมือนพวกเขาไม่เคยเห็นมนุษย์คนอื่นมาก่อน ไรอันหัวเราะเมื่อเห็นพวกเขา โชคดีที่ตอนนี้เขาค้นเคยกับพฤติกรรมพิลึกๆ ของเพื่อนฉันแล้ว เขาทักทายทั้งคู่เบาๆ ว่า “สวัสดี” ขณะที่ฉันพาเขาไปยังห้องนอน

“เฮ้ รอธเวล” โลล่าตะโกนเมื่อเราเดินไปถึงประตูห้องฉัน

เขาปล่อยมือฉันแล้วหันกลับมามองเธอ “ว่าไง”

เธอเอนตัวพิงพนักโซฟา ฉันรู้ได้ทันทีจากสีหน้าซุกซนของเธอว่าฉันต้องไม่ชอบสิ่งที่เธอพูดนะ

“ในเมื่อห้องนอนของฉันอยู่ข้างห้องของสเตสซี และฉันต้องทนฟังเสียงครางกับเสียงไขนายนตบกันทั้งคืน” ฉันเบิกตากว้างที่สุดเท่าที่จะทำได้ “ฉันขอรหัสห้องนายน้อยได้ไหม จะได้ไม่ต้องไปแย่งชิงห้องน้ำรวมเวลาไปงานปาร์ตี้ที่หอนาย”

เพื่อความปลอดภัย หอพักของมหาวิทยาลัยจะมีระบบบล็อกอิเล็กทรอนิกส์ที่ประตูห้องนอน ห้องของไรอันมีห้องน้ำส่วนตัว ดังนั้นคำขอของโลจึงเป็นความคิดที่ดี เนื่องจากการต่อคิวเข้าห้องน้ำจะแปลกๆ ตอนที่คนเริ่มเมากันมากขึ้น

แต่เธอต้องปรับวิธีพูดหน่อยนะ

“แน่นอน เดี๋ยวฉันจะส่งข้อความให้เธอ แต่ห้ามมาคั่นข้าวของฉันนะ มิทเชล ฉันจะรู้แน่ถ้าเธอทำ”

เธอชูสัญลักษณ์สันติภาพ “ด้วยเกียรติของลูกเสือ มีเช็กส์ให้สนุกนะ”

“พระเจ้า โลล” ฉันร้องเสียงดังขณะที่ลากไรอันเข้าไปในห้องให้ห่างจากเธอ “ฉันขอโทษจริงๆ”

“ฉันชอบนะ เธอตลกดี” เขาหัวเราะเบาๆ สองมือประคองใบหน้าแล้วเอียงศีรษะของฉันขึ้นเพื่อจะได้จูบฉัน

เริ่มจากจูมพิตแผ่วเบา จากนั้นก็เร็วรี่ เมื่อลิ้นของเขาสัมผัสกับลิ้นของฉัน มือของเขาเคลื่อนไปตามร่างกายฉันเบาๆ จนกระทั่งถึงต้นขา เขาล้วงฉันพรวด

ขึ้นในคราวเดียว ขาของฉันทันรอบเอวของเขาโดยอัตโนมัติ ร่างกายของฉันทอบสนองอย่างคุ้นเคย หลังจากเขาทำแบบนี้มาแล้วหลายครั้ง

มีเสียงปึงนอกห้อง ฉันทคิดว่าเพื่อนๆ ของฉันทกำลังจะออกจากบ้าน แต่ทุกครั้งที่ไรอันพรหมจุมพิตเร้าร้อนบนคอ มันก็ทำให้ฉันทเสียสมาธิ ฉันทควรแอบฟังว่าพวกเขาออกไปแล้วจริงหรือเปล่า แต่จู่ๆ ความคิดนี้ก็ร่วงไปอยู่ลำดับท้ายสุดเมื่อไรอันวางฉันทลงบนเตียงและป็นขึ้นมาคร่อมฉันท

“วันนี้เป็นยังงัยบ้าง” เขาพิมพ์ข้างหูของฉันท

เขาทำอย่างนี้เสมอ จูบฉันทอย่างสมบูรณ์แบบ วางตัวอยู่ตรงหว่างขาของฉันท ออกแรงมากพอจนทำฉันทสะท้าน ทำให้ความคิดฉันทกระเจิดกระเจิง แล้วถามเรื่องดาชตื่น เช่น วันนี้เป็นยังงัยบ้าง

วินาทีที่ฉันทพยายามคิดหาคำตอบ นิ้วของเขาก็เลื่อนไปอยู่ใต้เสื้อยืดของฉันท เขาใช้จมูกไล่ไปตามแนวGRAMโค้ง ผิวของฉันททุกตารางนิ้วรู้สึกเหมือนกำลังส่งเสียงดัง ทั้งที่เขายังไม่ได้ทำอะไรเลยด้วยซ้ำ “มัน เอ่อ เอ่อ ดีนะ ฉันทก็ เอ็ม สเกต”

เขาหัวเราะตัวสั่น “เออ ก็ เอ็ม สเกตเหอ ฟังดูน่าสนใจนะ โหนลองเล่าให้ละเอียดกว่านี้ซิ อัลเลน”

ฉันทเกลียดเขา เกลียดเขาจริงๆ

ฉันทพิมพ์บางอย่างที่ปะติดปะต่อกันไม่ได้เกี่ยวกับน้ำแข็งและชาวรัสเซีย ขณะที่เขาถอดเสื้อผ้าของเราออกจนเราทั้งคู่เหลือแต่ชุดชั้นใน หุ่นของไรอันเป็นสิ่งที่หากเทพเจ้ากรีกเห็นเข้าพวกเขาคงร้องไห้ ผิวสีแทนจากการไปพักร้อนในไมอามี และลำตัวที่มีกล้ามเนื้อหลายลูกเกินจะนับได้

ลิมเทพเจ้ากรีกไปเลย มันทำให้ฉันทนี่แหละที่อยากจะร้องไห้

เขาจับกางเกงในตรงสะโพกของฉันทแล้วรอนฉันทพยักหน้า ก่อนจะค่อยๆ ดึงมันลงมาที่ขา โยนมันไปข้างหลัง และกางขาของฉันทให้กว้าง

“สตาส”

“อะไรหรือ”

หน้าเขาอยู่ที่ตอนที่ถามว่า “โลล่าได้ยินเสียงไซฉันทจริงเหอ”

บทที่ 2

เนราบ

มีมืออยู่ใกล้ๆของผม ซึ่งไม่ใช่มือของผม

เธอกำลังหลับสนิทและกรนเสียงดัง มือของเธอโอบรอบเอวผมและสอดเข้าไปในขอบกางเกงบ็อกเซอร์ ผมค่อยๆ แกะมือของเธอออกและมองมัน เห็นเล็บปลอมยาว แหวนคาร์เทียร์ และนาฬิกาโรเล็กซ์ที่รัดอยู่บนข้อมือเรียว

ใครวะ

แม้จะผ่านคืนแห่งเรื่องอะไรก็ไม่รู้มา แต่แม่สาวปริศนาคนนี้ก็ยังคงมีกลิ่นอายความแพง ปอยผมยาวลีบลอนด์ทองพาดไหล่ผมจากด้านหลังตรงที่เธอนอนอยู่

ผมไม่ควรไปงานปาร์ตี้เมื่อคืนนี้ แต่เบนจี้ ฮาร์ดิงและพวกนักบาสเกตบอลหัวนักร้องเก๋ๆซะมิด แม้ผมจะชอบจัดงานปาร์ตี้ แต่ก็ไม่มีอะไรที่ดีไปกว่าการไปปาร์ตี้ข้างนอกและกลับมาที่บ้านอันเจียบสงบที่ไม่ได้เต็มไปด้วยขยะ

ยกเว้นแต่ว่า คุณไม่ได้กำลังพูดถึงเรื่องวุ่นวายแบบนี้ แบบที่มีผู้หญิงนอนอยู่บนเตียง และคุณจำไม่ได้เลยว่าเธอเป็นใคร

สมองส่วนสามัญสำนึกบอกให้ผมลองหันไปดูเธอ แต่สมองอีกส่วนที่จดจำการหาเรื่องใส่ตัวของผมได้ส่งเสียงเตือนมาว่า เจ้าเนท เจ้าข้าเมาสารเลว

สมองส่วนนั้นของผมกังวลอย่างจริงจังว่าผู้หญิงปริศนาคนนี้อาจเป็นน้องสาวของใครบางคน หรือที่แย่สุดๆ คือ เธออาจเป็นแม่ของใครบางคนก็ได้

“หยุดหยุดหยุดไปมาเสียที่ได้ไหม” แยกปริศนาตะคอก “พวกนักกีฬา

เฮงซวยนี่ชอบเป็นบ้าอะไรกันตั้งแต่เช้าตรู่”

เสียงนั้น นุ่มนวล... เสียงที่ผมไม่อยากจะจำได้

ตายหัว

ผมค่อยๆ พลิกตัวกลับไปเพื่อยืนยันความกลัวที่เลวร้ายที่สุด สิ่งนั้นก็คือผมนอนกับคิตตี้ วินเซนต์

แล้วก็ จริงๆ ด้วย

เธอดูสงบในตอนที่ยายามนอนต่อ โครงหน้าอ่อนโยนและบอบบาง ริมฝีปากชมพูเรื่อเม้มเล็กน้อย เห็นเธอดูสงบอย่างตอนนี้ เราจะไม่มีวันรู้เลยว่ายายตัวร้ายเจ้าอารมณ์นี้จะ-

“นายจะจ้องฉันเอาอะไร เนท” นิ่งๆ เธอลืมตาพริบ ทำเอาผมแทบตกเป็นเสียวๆ ด้วยการมองแค่ปราดเดียว เธอมีมันโคตรเหมือนมังกรเลย

คิตตี้ วินเซนต์ เป็นตัวแทนความผิดพลาดของสาวร่ำรวยที่ถือบัตรเครดิตของพ่อ เธอเป็นสายพันธุ์ย่อยของผู้หญิงในยูซีเอ็มเอชที่ผมบังเอิญเป็นผู้เชี่ยวชาญความเชี่ยวชาญที่ผมได้มาจากการมีเช็กส์กับพวกเธอแทบทุกคน

แต่ยกเว้นคนนี้

ผมไม่ควรทำแบบนั้นกับเธอคนนี้

รูปร่างหน้าตาของเธอไม่มีอะไรผิดปกติหรอก พุดตามตรง คิตตี้โคตรสวยเลย เพียงแต่เธอดันเป็นมนุษย์ที่แย่มาก

“เธอโอเคไหม” ผมถามด้วยความระมัดระวัง “ต้องการอะไรไหม”

“ฉันต้องการให้นายหยุดจ้องฉันเหมือนชีวิตนี้ไม่เคยเห็นผู้หญิงเปลือยอยู่บนเตียงมาก่อน” เธอสวนกลับและถอยออกไปพิงหัวเตียง “เราทั้งคู่ต่างก็รู้ว่านายเคย และตอนนี้ฉันกำลังทำให้ฉันขมลูก”

“ฉันตกใจนะ คิท ฉัน เอ่อ จำไม่ได้เลยว่าเรื่องนี้มันเกิดขึ้นได้อย่างไร...”

ผมจำได้แค่ว่าอยู่ในงานปาร์ตี้ และพยายามติดต่อเบอร์โทรศัพท์ของซัมเมอร์ คาสติโล-เวสต์ แต่น่าเสียดายที่เธอปฏิเสธรัวๆ ผมจำได้ว่าเล่นเบียร์ปองกับแดนนี่ อะดิลิกี้แล้วแพ้ ซึ่งเป็นส่วนที่ผมไม่อยากจะจำ แต่ผมก็ยังจำไม่ได้ยุติ

ว่าเรื่องคิดดีนี่มันเกิดขึ้นได้อย่างไร

“โอ้ ดาย่าห์ เดียวก่อน เธอไม่ได้กำลังคบกับแดนนี่อยู่หรือเธอ”

เธอกลอกตาสีฟ้าและเอื้อมไปหยิบกระเป๋าสตางค์ที่วางอยู่บนโต๊ะข้างเตียง สบถออกมาเมื่อพบว่าโทรศัพท์แบตฯ หมด เธอปิดเส้นผมออกจากใบหน้า แล้วในที่สุดเธอก็หันมามอง ผมไม่เคยรู้จักผู้หญิงคนไหนที่ดูหงุดหงิดกับการมีอยู่ของผมได้ขนาดนี้ “เราเลิกกันแล้ว”

“อ้อ อ้อ มันแย่มาก ฉันเสียใจด้วยนะ มันเกิดอะไรขึ้นเธอ”

ผมกำลังพยายามทำตัวเป็นเจ้าบ้านที่สุภาพและมีน้ำใจอะไรทำนองนั้น แต่เธอกลับเลิกคิ้วที่สีกมาอย่างสมบูรณ์แบบใส่ผมและขมวดคิ้ว “นายจะสนทำไม”

ผมเกาแก้มอย่างประหม่าขณะพยายามคิดหาเหตุผล เธอพูดถูก ผมไม่สนใจ ผมแค่เกลียดคนนอกใจ นั่นจึงทำให้ผมตื่นตระหนก แต่ถ้าพวกเขาเลิกกันแล้ว ก็โอเค ไม่มีอะไรต้องกังวล “ฉันแค่อยากมีน้ำใจเท่านั้นเอง”

คิดดีเยี่ยมให้ผมแบบเสแสร้งที่สุดเท่าที่ผมเคยเห็นมา เธอเหวี่ยงขาลงจากเตียง สบัดกันเปลือยเปล่าไปทางห้องน้ำ มันยากที่จะจดจ่อกับความสวยของเธอ เพราะตอนที่เธอหันมามองอย่างเย็นชาเป็นครั้งสุดท้าย เธอทำหน้าที่ใส่ผม “ถ้านายอยากทำตัวมีน้ำใจก็เรียกอุเบอร์ให้ฉัน”

ขอบคุณพระเจ้า- “ได้เลย”

“เอาแบบพรีเมียมเท่านั้นนะเนท แค่มิคนเห็นฉันเดินออกจากที่นั่นก็เพียงพอแล้ว อย่าทำให้ฉันต้องเจ็บใจที่ทำตัวราคาถูกอีก”

เมื่อประตูห้องน้ำปิดปังและผมได้ยินเสียงเปิดฝักบัว ผมจึงรู้ว่า นี่ละ เวลาที่ผมจะตะโกนทุกคำสาปแช่งที่ผมรู้จักใส่หมอน

ผมกำลังยืนอยู่ที่ประตูหน้าต่างเพื่อคิดถึงขั้นรถอุเบอร์ แนนอน ต้องแบบพรีเมียมไม่อย่างนั้นคุณเธออาจบอขายได้

ขณะเสยผมอย่างหงุดหงิด ผมก็ยังคิดไม่ออกเสียทีว่า เรื่องมันมาลงเอยแบบนี้ได้อย่างไร หลังจากที่ผมสาบานไว้ว่า ปีนี้จะต้องเป็นอะไรที่แตกต่าง

ผมจำได้ชัดเจนว่าพูดเรื่องนี้กับริอบบี้ เพื่อนสนิทของผม ระหว่างที่เราขับรถกลับจากโคลราโดมาแคลิฟอร์เนีย ผมพูดไว้ว่าปีสุดท้ายจะต้องแตกต่างไปอย่างน้อยยี่สิบครั้ง ระหว่างการเดินทางสองวันที่มีกาแฟเป็นเชื้อเพลิง

แต่ผมทนได้แค่สามสัปดาห์

ผมถูกลากออกจากงานปาร์ตี้สมน้ำหน้าที่กำลังจัดอยู่ในหัวตัวเองเพราะเสียงพึมพำจากข้างหลัง ริอบบี้และเพื่อนร่วมห้องคนอื่นๆ ของผม เจเจและเฮนรี่ ต่างก็นั่งกันอยู่ในห้องนั่งเล่น กำลังจิบกาแฟเหมือนพิธีกรจากรายการเดอะวิว*

“แหม แหม” ริอบบี้พูดด้วยเสียงเยาะเย้ย “เกิดอะไรขึ้นกันแน่ ว้ายใจ เจ้าหนู”

ริอบบี้ชอบป่วนผมแบบนี้มาตลอดตั้งแต่เราห้าขวบ พ่อของริอบบี้ซึ่งในอีกสิบหกปีต่อมา ผมก็ยังคงเรียกเขาว่า มร.เอช เป็นโค้ชทีมฮอกกี้น้ำแข็งท้องถิ่นของเราในอีเกิ้ลแคนดี้ที่เราเติบโตมา เราพบกันที่นั่นและกลายเป็นเพื่อนกัน และสำหรับผม เขากลายเป็นตัวป่วนขาประจำนับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

ผมทำเป็นไม่สนใจและเดินผ่านสายตาสอดรู้สอดเห็นไปยังห้องครัว รินกาแฟให้ตัวเองแล้วชี้นิ้วให้เขาแทนคำตอบ

ขณะชดกาแฟในเวลาประมาณสองวินาที ผมรู้สึกได้ว่าพวกเขายังมองผมอยู่ นี่เป็นเรื่องแย่งที่สุดในการอยู่ร่วมกันกับเพื่อนร่วมทีม คือ ไม่มีอะไรเป็นความลับ

เจเจ ริอบบี้ และผมเป็นนักศึกษาปีสี่ที่อาศัยอยู่ด้วยกันมาตั้งแต่เราอยู่หอพักนักศึกษาตอนปีหนึ่ง แต่เฮนรี่เป็นรุ่นน้องปีสองที่อยู่ทีมเดียวกันกับพวกเรา

เฮนรี่เล่นฮอกกี้อย่างเหลือเชื่อ แต่เขายังต้องพัฒนาเรื่องการรับมือกับแรงกดดันทางสังคมที่มาพร้อมกับการได้อยู่ในทีมกีฬากินดินหน่อย เขาเกลียดการใช้ชีวิตในหอพักและพยายามหาเพื่อนนอกทีม เราก็เลยชวนให้เขาย้ายมาที่นี้

เรามีห้องนอนว่างห้องหนึ่งเสมอเพราะโรงรถถูกดัดแปลงไปเป็นห้องนอนที่รถเข็นเข้าได้สำหรับริอบบี้ และเฮนรี่ก็รู้สึกซาบซึ้งมากกับคำชวนนี้

แม้จะเป็นเวลาสั้นๆ เพียงสามสัปดาห์ที่เขามาอยู่ที่นี่ เราก็ก็นึกว่าเขามี

*รายการทอล์กโชว์ช่วงกลางวันของสถานีเอบีซี

ความมั่นใจมากขึ้น และอาจด้วยเหตุนี้เอง เขาจึงไม่มีปัญหาในการช่วยเหลือกับรอบปีป่วนชีวิตผมอีกต่อไป

“คุณมีเช็กส์กับคิตตี้ วินเซนต์ได้ยังไงนะ” เฮนรี่ถามข้ามขอบแก้วกาแฟของเขามา “เธอนิสัยไม่ค่อยดีด้วยซ้ำ”

ไอ้ใช่ เจ้าหนูไม่กลั่นกรองเลย

“ฉันจะแกล้งทำเป็นว่ามันไม่มีอะไรเกิดขึ้นนะพวก ทางนั้นเองก็ไม่ได้ตื่นเด่นอะไรกับมัน ส่วนฉันก็ทำอะไรไม่ได้เลย ดังนั้นครั้งนี้ถือว่าไม่นับ” ผมยกไหล่เดินไปที่ห้องนั่งเล่นแล้วทิ้งตัวลงบนเก้าอี้ยาว “แล้วนายสามคนปล่อยให้เรื่องนี้เกิดขึ้นได้ยังไง”

ผมโตพอที่จะไม่โยนความผิดของตัวเองให้คนอื่นแล้วใช่ไหม แน่นนอน ใช่ แต่จะให้ผมหยุดพยายามไหม แน่นนอน ไม่

“ฉันพยายามห้ามไม่ให้นายออกไปกับเธอแล้วนะ ไอ้น้อง” เจเจโกหกหน้าด้านๆ และยกมือขึ้นปิดโปมา “นายบอกว่าเธอตัวหอมและกันที่น่าจับดี แบบนี้ฉันจะกล้าเข้าไปขวางทางนายกับรักแท้ได้ยังไง”

ผมคงเสี่ยงดังจนทำให้รู้สึกปวดหัวเล็กน้อย ถ้าเจเดนอ้างว่าเขาพยายามห้ามผมไม่ให้ออกมา นั่นแสดงว่าเขาไม่สะ ที่เป็นคนเรียกกูเบอร์และจับผมกับคิตตี้ขึ้นรถด้วยตัวเอง

เจเจเป็นลูกคนเดียวจากที่โหนดที่โน่นในบราสกา ดังนั้นการป่วนชีวิตคนรอบตัวจึงเป็นความบันเทิงเพียงอย่างเดียวเมื่อเขาโตขึ้น

ในเดือนมิถุนายน พ่อแม่ของเขามักจะมาเยี่ยม เพื่อที่พวกเขาจะได้มาร่วมงานแอลเอไพรด์กับพวกเรา เจเจจะติดเข็มกลัดพันธมิตรธงแพนเช็กซวล* อย่างภาคภูมิใจ การที่พวกเขามาพักที่บ้านเราทำให้ผมรู้จักพวกเขาดี ซึ่งมันทำให้ผมได้รู้ว่าพ่อของเจเจนั้นเหมือนกันกับเขาทุกประการ เหมือนจนผมคิดไม่ออกเลยว่าแม่ของเขารับมือกับการมีพวกเขาสองคนอยู่ในบ้านได้อย่างไร

*รักไม่เลือกเพศ

มิสซิสโจฮาลเป็นผู้หญิงมหัศจรรย์ที่มีความอดทนปานนักบุญ เธอมักจะเติมตู้เย็นของพวกเราจนเต็มด้วยเครื่องแกงและเครื่องเคียงต่างๆ ก่อนกลับไปแถมเธอยังมีรสนิยมด้านภาพยนตร์สยองขวัญที่น่าทึ่ง ทั้งหมดนั้นอาจเป็นเหตุผลว่าทำไมผมถึงรักเธอมาก

และเธออาจเป็นเหตุผลเดียวที่ผมยังไม่ฆ่าเจเดนในตอนนี้

รอบปีเคลื่อนรถเข้ามาข้างๆ และโอบแขนผม เป็นสิ่งที่ผมคิดว่าน่าจะเป็นการโอบเพื่อปลอบใจ “นายมุ่งมั่นกับการเรียนและฮอกกี้ได้นานกว่าที่ฉันคาด เธอจะจัดการตัวเองซะ นายต้องขับรถพาพวกเราไปเรียน”

ผมไม่รู้ว่าตัวเองอยากเรียนอะไรเมื่อเมเปิดฮิลล์ตอบรับผมเข้าเรียน ผมกำลังจะเรียนจบในเวลาอีกไม่ถึงปี และผมยังไม่แน่ใจว่าการเรียนเวชศาสตร์การกีฬาคือเป็นทางเลือกที่ถูกต้องหรือไม่

ผมถูกดึงเข้าทีมแวนคูเวอร์ไวเปอร์สเมื่อเรียนจบมัธยมปลาย มันยากที่จะให้ความสำคัญกับการศึกษาเมื่อได้อยู่ในสถานการณ์แบบนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อการได้เข้าเอ็นเอชแอล* นั้นเป็นความฝันของผมมาตั้งแต่เด็ก สิ่งที่ผมอยากทำคือเล่นฮอกกี้ แต่ผมก็รู้ด้วยว่าฮอกกีก็มีเรื่องแยๆ เกิดขึ้นตลอดเวลา แค่บาดเจ็บสาหัสหรือเกิดอุบัติเหตุอะไรสักอย่าง แค่นั้น แล้วอาชีพของเราก็จบเห

แม้จะมีทีมในฝันอยู่ทันทีที่เรียนจบ แต่ผมก็ยังหวังว่าบางอย่างที่ได้เรียนรู้ในช่วงสามปีที่ผ่านมายังคงอยู่ในสมองบ้าง เพื่อให้รู้สึกได้ว่า แผนสำรองนั้นคุ้มค่า

พ่อไม่ชอบให้ผมไปเรียนมหาวิทยาลัยนอกรัฐ และยิ่งไม่ชอบเรื่องที่ผมสนใจเกี่ยวกับทีมฮอกกี้ ยิ่งทีมในแคนาดา ยิ่งไม่ต้องพูดถึง พ่ออยากให้ผมเรียนรู้ธุรกิจของครอบครัว และกลับมาบริหารสกีรีสอร์ทต่อจากเขา จนกว่าผมจะแก่ผมพอกเหมือนเขา แค่ความคิดที่ว่าผมจะกลายเป็นแบบพ่อ ก็เพียงพอแล้วที่จะเป็นแรงผลักดันให้ผมเดินหน้าและพุ่งสู่เป้าหมาย

*ชื่อลีกระดับประเทศของกีฬฮอกกี้

ผมคงเรียนเรื่องโครงสร้างเซลล์ได้เข้าใจมากกว่านี้ถ้าไม่ต้องเหนื่อยจากการฝึกซ้อมตลอดเวลา นี่ยังไม่นับเรื่องที่ต้องช่วยแก้ปัญหาให้พวกเพื่อนร่วมทีมตัวป่วนด้วย ตอนที่เกร็ก เลวินสกีเรียนจบและส่งมอบตำแหน่งกับตันให้ผมเมื่อปีที่แล้ว เขาไม่ได้บอกให้ผมเตรียมใจเลยว่าจะต้องคอยดูแลใกล้ชิดขนาดไหนเพื่อให้พวกเด็กโข่งพร้อมจะลงเล่น

รีอบบีมาช่วยผมเพราะเขาเป็นผู้ช่วยโค้ชฟอล์กเนอร์ หลังเกิดอุบัติเหตุจากการเล่นสกีตอนมัธยมปลายปีสอง ขาของรีอบบีก็ขยับไม่ได้และต้องใช้รถเข็น เขาเลยเปลี่ยนความถนัดจากการตะโกนใส่ผมบนลานน้ำแข็ง มาเป็นการตะโกนจากขอบของสนามแข่งแทน

เขาไม่โปรดปรานอะไรมากไปกว่าการได้โบกธงเชียร์ขนาดใหญ่มาทางผม แล้วบอกให้ผมทำให้ดีกว่านี้ คนในทีมชอบที่ผมไม่เหือกกับรีอบบี เพราะเมื่อทุกความกดดันมาลงที่ผม พวกเขาก็อยู่ได้สบายขึ้น

วันเช่นวันนี้มันเป็นตัวอย่งที่ดี ทุกวันศุกร์ เจเจและผมจะต้องไปเรียนที่อาคารวิทยาศาสตร์ เราจึงมีธรรมเนียมที่จะผ่านร้านดังกินเพื่อกินโดนัทท่อนะละลากสังขารไปลานสเก็ตเพื่อฝึกซ้อม

ถึงมันจะเป็นแค่ความลับเล็กๆ น้อยๆ แต่เจเจรู้ดีว่าถ้าเราถูกจับได้ ผมก็ต้องเป็นคนผิด เขาจึงพร้อมที่จะเสี่ยง และวิชาสุดท้ายของวันศุกร์ก็เป็นวิชาที่ผมชอบน้อยที่สุดในโลก ผมก็เลยไม่กลัวความเสี่ยงเช่นกัน

ผมกำลังโกฟิดเพลินๆ ขณะที่รอเจเจอยู่นอกห้องแล็บ ตอนที่ไดยันเสียงเริงร่าของเขาดังขึ้น “กันเมาค้างของนายพร้อมจะโดนเตะหรือยัง”

“ไม่มีปัญหาอะไรที่เรนโบว์โดนัทแก้มได้ การขับแอลกอฮอล์ออกทางเหงื่อย่อมเป็นเรื่องดี มันจะช่วยให้ฉันสดชื่นคืนนี้”

เขาขมวดคิ้ว “นายพูดเรื่องอะไร ไม่ได้อ่านแซตกลุ่มเธอ”

ข้อความสุดท้ายที่ผมเห็นคือรีอบบีตัดสินใจว่าคืนนี้เราจะจัดงานปาร์ตี้ เรายังไม่มีแข่งไปอีกสองสัปดาห์ มันเลยเป็นธรรมเนียมของเราที่จะเริ่มฤดูการด้วยปาร์ตี้สักหนึ่งหรือห้ารอบ

วินาทีที่หยิบโทรศัพท์ขึ้นมา ผมถึงเห็นข้อความที่ยังไม่ได้อ่าน

พักเบนนีส์*

บ๊อบบี้ ฮิวส์

ฉันกำลังจะตาย..

คริส ฮัดสัน

รับเลย เพื่อน

ร็อบบี้ แอมเล็ท

มาดื่มที่บ้านเราคืนนี้ไหม

บ๊อบบี้ ฮิวส์

อย่างที่ไมเคิล สก็อตต์** ว่าไว้ ฉันพร้อมจะเจ็บอีกครั้งแล้ว

โจ คาร์เตอร์

ฉันจะเอากระดานรูเล็ตต์แตกาไปด้วย

เอนรี เกร็นเนอร์

มีอีเมลจากพอลักเนอร์บอกว่าไปที่ห้องรางวัล ไม่ใช่ลานสเก็ต

เจเดน โจฮาล

อะไรนะ

เอนรี เกร็นเนอร์

ส่งมาเมื่อชั่วโมงก่อน

ห้องรางวัลเป็นห้องทำงานที่อยู่บริเวณส่วนกลางของอาคารกีฬา ส่วนใหญ่เราไม่ได้ใช้เวลาอยู่ที่นั่นมากนัก ยกเว้นแต่ตอนมีปัญหา พวกโค้ชมักจะทำงานนอกเวลาฝึกซ้อมและนอกเวลาแข่งขันที่นั่น ห้องนี้ยังเป็นสถานที่จัดงานตอนปลายปี ถ้ามีเหตุให้ถูกเรียกไปที่นั่น ก็มั่นใจได้เลยว่ามีคนสร้างปัญหาหนักมาก และผมก็หวังว่า มันคงจะไม่ใช้ตัวผมเอง

*Puck bunnies สแลงหมายถึง แฟนกีฬาออกกั๊ผู้หญิงที่ชื่นชอบตัวผู้เล่นมากกว่าตัวกีฬา

**ตัวละครในซีรีส์เรื่อง The Office

“ฉันไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น” เจเจพูดขณะที่พวกเราขึ้นรถผม “รู้จักจอช มูนนี่ นักเบสบอลที่อยู่ห้องเดียวกับฉันไหม เขาบอกว่าการซ้อมของพวกเขาก็ถูกยกเลิกเหมือนกัน พวกเขาต้องไปที่ห้องรางวัล แต่ได้รับคำสั่งให้ไปซักว่าเราสามสิบนาที โคตรแปลกเลยอะ เพื่อน”

เพิ่งเปิดเทอมมาได้แค่สามสัปดาห์ เราจะเจอปัญหาได้สักแค่ไหนกันเชียว

เราเจอปัญหานักมาก

พอเดินผ่านประตู ไคซ์ไม่มองมาทางเราด้วยซ้ำ ครึ่งหนึ่งของทีมนั่งอยู่ตรงหน้าเขาเรียบร้อยแล้ว แต่ละคนมีสีหน้าเหมือนกันหมด เป็นสีหน้าที่ผมจำได้นั่น คือความกลัว เจเจนั่งลงข้างเฮนรี แล้วมองมาที่ผมด้วยแววตาที่บอกว่า *หาทางหนีเลยสิ กัปตัน*

นิล พอลักเนอร์ไม่ใช่คนที่คุณอยากจะไปมีเรื่องด้วย เขาเป็นแชมป์ถ้วยสแตนลีย์สามสมัยซ้อน ก่อนที่จะโดนคนขับรถขี่เม้าชนกระเด็นจากถนนจนแขนและขาขวาแตกละเอียด จบอาชีพในเอ็นเอชแอลของเขาทันที ผมดูเทพเกมเก่าๆ ของเขานับครั้งไม่ถ้วน เขาเคยเป็น—ไม่สิ ยังคงเป็น—คนที่โคตรน่ากลัว

ดังนั้น ความจริงที่ว่าเขานั่งอยู่บนเก้าอี้หน้าทีม หน้าแดงเหมือนจะระเบิดแต่ไม่พูดอะไรเลย ทำให้ผมไม่รู้จะสู้หรือหนีดี แต่ทีมต้องการผม ผมจึงต้องเป็นคนที่ถูกถีบเข้าไปเหย่หมีแบบไม่เต็มใจ

“ไคซ์ พวกเรา—”

“ไปนั่งซะ ฮอว์กินส์”

“มี—”

“ฉันจะไม่พูดซ้ำ”

เมื่อกลับมาหาเพื่อนร่วมทีมในสภาพทางจิตตก ตอนนี้พวกเขาดูแย่งกว่าเมื่อก่อนเสียอีก ผมคิดหัวแทบแตก พยายามคิดว่าเราไปทำอะไรไว้ เพราะไม่มีทางที่เขาจะโกรธเรื่องงานปาร์ตี้ในบ้านที่เราไปเมื่อคืนนี้

นอกจากเฮนรีแล้ว นักเรียนรุ่นน้องส่วนใหญ่ไม่ได้อยู่ที่นั่นด้วย พวกเขา

ยังไม่โตพอที่จะดื่ม เราจึงไม่เชิญพวกเขามางานปาร์ตี้ ผมไม่ได้บอกว่าพวกเขาจะไม่ไปมาแถวสมาคมชายล้วนแทนนะ แต่อย่างน้อยก็ไม่ใช่ผมแล้วกันที่เป็นคนยัดเบียร์ใส่มือรูน้อง ในเมื่อผมควรจะเป็นผู้นำที่รับผิดชอบของพวกเขา

เมื่อโจและบ๊อบบีมาถึงและนั่งลง ในที่สุดโค้ชก็ขยับ เอ่อ แค่พิดพิด แต่อย่างน้อยก็มีอะไรเกิดขึ้นบ้าง

“ตลอดสิบห้าปีที่มหาวิทยาลัยนี้ ฉันไม่เคยรู้สึกอายเท่าเมื่อเช้านี้เลย”

ฉิบหายแล้วไง

“ก่อนที่จะพูดต่อ มีใครอยากจะพูดอะไรไหม”

เขามองพวกเราทีละคนเหมือนกำลังรอให้ใครสักคนยืนขึ้นและสารภาพ แต่ผมไม่รู้จริงๆ ว่าเราควรสารภาพอะไร ผมเคยเจอสิ ฉันไม่เคยรู้สึกอายขนาดนี้ มาหลายครั้งแล้วตั้งแต่เข้าร่วมทีม มันเป็นวลีพิเศษของโค้ชฟอล์กเนอร์ แต่ผมก็ยังไม่เคยเห็นเขาดูโกรธขนาดนี้มาก่อน

โค้ชเอามือกอดอก เขาเอนหลังอยู่บนเก้าอี้แล้วส่ายหัว “เช้านี้ตอนฉันมาถึงสนาม มันพัง เอาละ ใครเป็นคนสร้างปัญหา”

วงการกีฬามหาวิทยาลัยเต็มไปด้วยธรรมเนียมมากมาย ดีบ้าง แย่บ้าง แต่ถึงอย่างไร ธรรมเนียมก็คือธรรมเนียม เมเปิดฮิลล์เองก็ไม่แตกต่าง แกลมกีฬาแต่ละประเภทก็ยังมีธรรมเนียมพิลึกๆ ของตัวเองที่สืบทอดกันมาทุกปี

ธรรมเนียมของพวกเราคือการแกล้ง แกล้งแบบเด็กๆ ไม่ยั้งคิด แกล้งกันเอง แกล้งทีมอื่น แกล้งคนเล่นกีฬาอื่น ผมเคยโดนฟอล์กเนอร์ด่าแบบนี้มามากพอแล้ว ตลอดหลายปีที่ผ่านมา จนผมรู้ว่าต้องไม่ปล่อยให้รูปแบบนี้เกิดขึ้นระหว่างที่ผมยังเป็นกัปตัน พวกหนุ่มๆ ที่มั่นใจในตัวเองมากเกินไปแข่งกันทำตัวโดดเด่น แข่งกับทุกคนไม่เว้นแม้แต่ตัวเอง จนเลยเถิดไปถึงจุดที่มหาวิทยาลัยต้องยื่นมือเข้ามาจัดการ ดังนั้น ถ้าสนามของเราพัง แสดงว่ามีคนไม่ฟังผม

ผมเคลื่อนตัวไปข้างหน้าเล็กน้อยเพื่อมองเพื่อนร่วมทีมให้ชัดขึ้น และใช้เวลาประมาณ 0.2 วินาทีที่จะสังเกตเห็นรัส นักศึกษาปีสองที่มาเล่นกับเราเมื่อปีที่แล้ว ตอนนี้เขาดูเหมือนคนเห็นผี

เสียงของฟอล์กเนอร์ดังขึ้นจนถึงจุดที่มันดังก้องไปทั่วทั้งห้อง “ผู้อำนวยการ
โกรธจัด! คนบดีโกรธจัด! แล้วฉันก็โคตรจะโกรธเลย! ฉันคิดว่าเรากำหนดขอบเขต
เรื่องการแก่งกันไร้สาระนี้ไว้แล้ว! พวกนายควรจะต้องเป็นลูกผู้ชาย! ไม่ใช่เด็ก!”

ผมอยากจะพูดอะไรบางอย่าง แต่ปากกลับแห้งผาก ผมกระแอมในลำคอ
ซึ่งไม่ช่วยอะไร แต่มันก็ยังดึงดูดความสนใจของเขาได้ หลังจากจิบน้ำ ผมก็พูดออกมา
ได้ในที่สุด “เราอยู่ในขอบเขตแล้วครับ โค้ช เราไม่ได้ทำอะไรเลย”

“นั่นก็มีคนตัดสินใจทุบเครื่องกำเนิดไฟฟ้าและระบบทำความเย็นโดยไม่คิด
อะไรเลยนั่นแหละ ลานน้ำแข็งของฉันกำลังจะกลายเป็นสระว่ายน้ำอยู่รอบรื้อ แล้ว
นายหวังจะให้ฉันเชื่อเธอว่า ไม้ตัวแสบอย่างพวกนายไม่มีส่วนเกี่ยวข้อง”

นี่มันแย่มากจริงๆ

“ผู้อำนวยการจะเรียกประชุมนักกีฬาทุกคนภายในห้านาที เตรียมใจเอาไว้
สุภาพบุรุษ ฉันหวังว่าพวกนายจะไม่มีใครที่อยากเล่นฮอกกี้น้ำแข็งเป็นอาชีพ”

เมื่อผมบอกว่าฉิบหายซะไหม

บทที่ 3

อนาสตาเซีย

ตารางเวลาของฉันวันวายไปหมด วันวายแบบที่ไม่อาจแก้ไขได้ และฉันก็หงุดหงิดเป็นบ้า

นี่มันวันศุกร์ วันที่ทุกคนรอคอย แต่ความรู้สึกของฉันมันช่างตรงกันข้าม วันนี้ควรจะต้องเป็นวันที่ไร้ปัญหา วันที่ฉันตื่นขึ้นมาในอ้อมกอดของผู้ชายสุดหล่อ และทำตามแผนของทั้งวันที่ถูกวางไว้อย่างสมบูรณ์แบบ เข้ายิม ไปมหาวิทยาลัย ฝึกซ้อมกับแอร์อน กินอาหารเย็น และสุดท้าย เดินราให้เท้าเจ็บกันไปข้างหนึ่งในงานปาร์ตี้ที่ฟังดูสนุกสุดๆ

แถมฉันยังอาจมีทางเลือกที่จะไปเจอไรอัน และมีอะไรกันในขณะที่เขายังพอมีเวลา

แต่อีเมลโกรธเกรี้ยวแสดงความประชดประชันที่ฉันได้รับจากเดวิด สกินเนอร์ ผู้อำนวยการฝ่ายกีฬาของเมเปิลฮิลล์ ดูจะไม่ได้สนอะไรกับตารางเวลาของฉันนัก และเขาต้องไม่สนใจเรื่องชีวิตเช็ลส์ของฉันอย่างแน่นอน

ทำไมเขาถึงยกเลิกการซ้อมของนักกีฬาทั้งมหาวิทยาลัย และลากทุกคนมายังมุมที่เลวร้ายที่สุดของมหาวิทยาลัยกันนะ

อาคารหลังนี้เป็นแหล่งกบดานของโค้ชทุกคน เป็นที่ที่พวกเขาใช้วางแผนว่าจะทรมานพวกเราอย่างไร เมื่อเช้านี้ ตอนฉันโพสตรูปที่เขียนไว้ว่า *มีความสุขกับที่อยู่ตอนนี้* ฉันไม่รู้เลยว่าที่ตัวเองจะไปอยู่คือแถวนักศึกษาหวเหี้ยดที่พยายาม

ต่อคิวกันเข้าไปในห้องรางวัล

ฉันจมอยู่กับความเกรี้ยวกราดที่เกือบจะทำให้ฉันฆ่าใครสักคนอยู่แล้ว ตอนที่ มีแขนลำๆ แข็งแรงสองข้างมาโอบรอบเอวฉันจากด้านหลัง ฉันรู้สึกได้ว่ามีริมฝีปากแตะเบาๆ ที่กระหม่อม เมื่อรู้ว่าเป็นไรอัน ฉันจึงโผล่เข้าสู่อ้อมกอดและเงยหน้ามองเขาขยับตัวมาจูบหน้าผากของฉัน และนั่นทำให้ฉันรู้สึกดีขึ้นนิดหน่อย “เฮ้ คนสวย”

“ฉันกำลังเครียด” ฉันบ่นและมองไปข้างหน้าเมื่อแถวที่ต่ออยู่ขยับ “เธอ กำลังแข่งคิว เตี่ยวก็เดือดร้อนหรอก”

เขาจับไหล่ฉันและหมุนตัวให้หันไปหาเขา นิ้วยาวของไรอันดันใต้คางของฉันให้เอียงศีรษะขึ้นจนรับรู้ได้ถึงความสูงมึนทึมของเขา เมื่อฉันคิดว่าเขาน่ารักกว่านี้ไม่ได้แล้ว เขาก็ปิดผมออกจากหน้าแล้วยิ้มให้ฉัน “เธอควบคุมแพลนเนอร์ สตาสไม่ใช่แพลนเนอร์ควบคุมเธอ”

“เธอก็ยังแข่งคิวอยู่ดี”

เขาหัวเราะและยกไหล่ “ฉันบอกทุกคนที่ฉันเบียดเข้ามาว่าเธอมาจองที่ ให้ฉัน เอาจ่า วันนี้เธอโพสต์คำพูดสร้างแรงบันดาลใจน่าหะอะไรบ้าง เราต้อง ทบทวนมันกันไหม”

ไรอันและฉันเริ่มคิวกันเมื่อปีที่แล้วตอนเจอกันในงานปาร์ตี้และเป็นคู่เล่น เบียร์ป้องกัน แน่نونว่าเราชนะเพราะเราเป็นคนที่ดื้อรั้นและชอบเอาชนะมากที่สุด ในรัศมีร้อยไมล์ของเมเปิลฮิลล์ วันรุ่งขึ้นเขาก็โผล่มาในดีเอ็ม* ของฉัน และล่อว่า เขาคาดไม่ถึงว่าคนที่เล่นเกมตี้มเหล่าอย่างเขาเป็นเอาตายขนาดนั้นจะชอบโพสต์ เรื่องความรู้สึกเชิงบวกในหน้าโซเชียลมีเดีย

นับตั้งแต่นั้น เมื่อไรที่ฉันหงุดหงิดหรือเหนื่อยหน่าย เขาก็จะคอยเตือนฉัน ว่าฉันควรจะเป็นดังแสงตะวัน

อีตาบ้า

“ว่าไง” เขาถามและเดินนำฉันขณะที่เราขยับเข้าไปใกล้ทางเข้ามากขึ้น

*Direct Message กล่องข้อความในอินสตาแกรม

“มันเกี่ยวกับการหยุดเพื่อมีความสุขกับช่วงเวลาที่เรายุ่”

เขายิ้มกว้างเมื่อมั่นใจว่าล้อฉันได้สำเร็จ “โอเค ได้ ฉันทำตามข้อความนี้ได้ถึงมันจะแย่มากที่การซ้อมถูกยกเลิก แต่ถ้าเธอมีความสุขกับช่วงเวลานี้ เธอก็ควรจะออกไปกับฉัน และฉันก็จะรู้สึกเยี่ยมมาก”

ฉันกอดอก พยายามอย่างเต็มที่ที่จะหุบยิ้ม และทำเป็นว่าเขาทำให้ฉันอารมณ์ดีไม่ได้ “อืม”

“โห ดูจิง พระเจ้า! ทันทีที่เราออกไปจากที่นี่ได้ ฉันจะพาเธอไปกินข้าว แล้วตอนเย็นเราก็จะไปปลดปล่อยพลังงานความเครียดทั้งหลายที่งานปาร์ตี้ช็อกกิ้งกัน”

“แล้วมีอะไรอีก” ฉันปล่อยให้เขาหมุนตัวฉันกลับเพราะเหลือคนในแถวอีกแค่ไม่กี่คน ฉันก็จะได้เข้าไปในห้องรางวัลเสียที

มือของเขาวางอยู่บนไหล่ของฉัน “แล้วฉันก็จะพาเธอกลับบ้าน และให้เธอระบายความเครียดที่เหลือใส่ร่างกายของคุณ”

“ด้วยไม่ใช่ไหม”

นิ้วของเขาค่อยๆ นวดตรงกล้ามเนื้อที่ตึงเครียดของฉัน นวดทุกจุดเป็นจังหวะขณะที่ฉันหมุนศีรษะจากด้านหนึ่งไปอีกด้านหนึ่ง “แซ่บจริงๆ เธอจะแต่งตัวเป็นฮาร์ลีย์ ควินน์* ด้วยหรือเปล่า”

เขาร้องเสียงดังตอนที่ข้อศอกของฉันถองซี่โครงของเขา นับว่าเป็นการเล่นละครที่ตลกมาก เพราะข้อศอกของฉันนี่ล่ะที่ควรเจ็บมากกว่า

หลังผ่านการรอคอยที่เหมือนยาวนานชั่วชีวิต ในที่สุดเราก็ผ่านเข้าสู่ห้องรางวัลได้ แต่แทนที่จะมีโต๊ะธรรมดา ในห้องกลับมีเก้าอี้เรียงกันเป็นแถวหันหน้าเข้าหาเวที

เกิดอะไรขึ้น

ไรอันไม่สนใจความกังวลของฉัน เขายืนยันให้ฉันมีความสุขกับช่วงเวลานั้น ซึ่งนั่นแปลว่า ฉันต้องถูกบังคับให้นั่งร่วมกับทีมบาสเกตบอล และถูกบีบอยู่ตรงกลาง

*Harley Quinn ตัวละครหญิงที่เป็นศัตรูของแบทแมน แต่งตัวจัดจ้าน มีพฤติกรรมประหลาดคาดเดาไม่ได้

ระหว่างไรอันกับเมสัน ไรท์ เพื่อนร่วมทีมของเขา ซึ่งมันทำให้ความสูงห้าฟุต สี่นิ้ว (ประมาณ 162 ซม.) ที่ฉันภูมิใจ กลายเป็นเหมือนเด็กทารกที่โตเกินวัยไปเลย

“เอาขนมไหม”

ฉันมองดูถุงเลย์ที่ยื่นมาได้จุก กลิ้นมันเหมือนรสบาร์บีคิวที่ไรอันรู้ว่าเป็นรสโปรดของฉัน “ไม่เอาละ ขอขอบคุณ”

เขาโน้มตัวไปข้างหน้าเพื่อค้นหาของในถุงที่กองอยู่ตรงเท้า ค่อยๆ ดึงกรอบแกรบโดยไม่สนใจว่าทุกสายตากำลังมองมาที่เรา เขาทั้งตัวกลับไปนั่งบนเก้าอี้ พร้อมกับถอนหายใจ และยื่นซองออกมา “แล้วคุกกี้ล่ะ”

“ไม่ละ ขอขอบคุณ ฉันไม่หิว” ฉันกำลังพยายามไม่ดึงความสนใจมาที่เราอีก แต่ก็ยากที่จะเมินความผิดหวังบนใบหน้าของเขาได้ “อย่ามองฉันแบบนั้น ใกล้แข่งรอบภูมิภาคแล้ว ฉันปล่อยให้หน้าหนักเพิ่มขึ้นไม่ได้”

ไรอันก้มตัวลงมาเพื่อให้ศีรษะของเราอยู่ในระดับเดียวกัน เขาโน้มตัวเข้ามาเพื่อคุยกับฉันสองคน ลมหายใจของเขาเตะกระพริบไปทั่วผิวของฉัน ขณะที่ริมฝีปากของเขาเลื่อนมาอยู่ใต้ใบหูของฉัน มันทำให้ฉันขนลุก

“ในฐานะคนที่ได้อุ้มเธอบ่อยๆ ฉันว่าฉันมีคุณสมบัติเพียงพอที่จะพูดแบบนี้ ถ้าไอ้โง่นั้นรับมือไม่ไหวเพราะน้ำหนักตัวของเธอเพิ่มขึ้นแค่สองสามปอนด์ ซึ่งถือเป็นเรื่องปกติอย่างยิ่ง เขาก็ไม่ควรจะเป็นคู่สเกตของเธอ”

“เราจะไม่คุยเรื่องนี้กันอีกแล้ว ไรอัน”

“สตา—” เขาทำท่าเหมือนจะพูดแล้วหยุดไป เมื่อผู้อำนวยการสกินเนอร์เดินเข้ามาบนเวที ภายได้แสงสปอตไลท์เขาหันตามอง ไรอันนั่งตัวตรง วางมือลงบนต้นขาของฉันและบิ๊บเบาๆ “เราอาจต้องใช้ไม้ทีหลัง”

เสียงเปิดไมโครโฟนหอนแหลมดังก้องไปทั่วห้อง ทำให้ทุกคนสะดุ้ง สกินเนอร์ขึ้นมาประจำตำแหน่งหลังไฟเดียม แต่เขาก็ยังไม่สามารถผินยิ้มได้

เขาดูแก่ลงไปมากตั้งแต่ฉันเจอเขาครั้งแรกตอนเข้ามาเรียนที่ยูซีเอ็มเอช ก่อนหน้านั้นเขาดูเป็นมิตรและกระตือรือร้น แต่ตอนนี้ท่าทีที่ไม่พอใจฉายชัดบนใบหน้า จนทำให้รอยย่นบนหน้าผากดูลึกลงไป เขาดูไม่ใช่คนเดิมเลย

“สวัสดีทุกคน ขอบขอบคุณที่สละเวลามาที่นี่ทั้งที่เป็นการแจ้งกะทันหัน ผมแน่ใจว่าทุกคนคงสงสัยว่าทำไมถึงต้องมา”

ฉันไม่รู้ว่าทำไมเขาถึงแกล้งทำเป็นว่าในอีเมลไม่มีคำว่า *บังคับ* เป็นตัวพิมพ์ใหญ่และเป็นตัวหนาได้

สกินเนอร์ถอดเสื้อสูทออก แขนมันไวก่อนแก้เสื้อข้างตัว เขาถอนหายใจขณะที่หันกลับมามองเราทุกคนอีกครั้ง เขาเสยผมหงอกที่เริ่มบางซึ่งฉันสาบานได้เลยว่ามันเคยดำดำนอนฉันอยู่ปีหนึ่ง

“การเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยมักจะมาพร้อมความคาดหวังบางอย่าง มันอาจเล็กน้อย เพราะพวกคุณกำลังเริ่มต้นชีวิตในฐานะผู้ใหญ่ที่อยู่ไกลบ้าน” เขาถอนหายใจอีกครั้ง แสดงความเหนื่อยล้าออกมาอย่างชัดเจน “และยังมีเรื่องกีฬาเข้ามาเกี่ยวข้องด้วยแล้ว ความสมดุลก็จะยิ่งเปลี่ยนแปลง คุณต้องพยายามพัฒนาทักษะของตัวเองในขณะที่ต้องเผชิญหน้ากับประสบการณ์ชีวิตจริงในรั้วมหาวิทยาลัย”

แหม เหมือนดูถูกกันนิดๆ นะ ฉันเชื่อเลยว่าสุนทรพจน์สั้นๆ นี้ เขาให้เลขาเขียนให้และฝึกพูดหน้ากระดานแค่สองสามครั้ง ถ้าหากว่าโลอยู่ที่นี่ เธอคงวิจารณ์การแสดงของเขาละ

“พวกคุณบางคนก็สนุกกับประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยมากเกินไปหน่อย”
เข้า เรื่อง แล้ว

“ในช่วงห้าปีที่ผมดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการฝ่ายกีฬา ผมต้องรับมือกับเหตุการณ์ไร้สาระที่น่าจะหลีกเลี่ยงได้นับไม่ถ้วน บาร์ดีที่คุ่มไม่อยู่ ค่ายรักษาพยาบาลจากการที่นักศึกษาทำอะไรไม่ยั้งคิด การแกล้งกันนับครั้งไม่ถ้วน ตั้งครรภโดยไม่ได้ตั้งใจ และ—”

เก้าอี้ของไมเคิล เฟลทเซอร์ครูดพื้นเสียงดังขณะที่เขาลุกขึ้นยืน

“คุณเฟลทเซอร์ เชิญนั่งก่อน”

เฟลทซ์ไม่สนใจเขา แต่ก้มตัวหยิบกระเป๋าของตัวเองขึ้นมา เขาเดินกระแทกไปยังทางออก ผลักประตูทั้งสองบานอย่างแรงแล้วออกจากห้องไป

ฉันไม่รู้เรื่องเกี่ยวกับฟุตบอลมากนัก แต่ใครๆ ก็บอกว่าเฟลทซ์เป็นกองหลัง

ที่ดีที่สุดเท่าที่มหาวิทยาลัยนี้เคยมีมา และแทบจะรับประกันได้เลยว่าเขาจะได้ตำแหน่งในลีกฟุตบอลเอ็นเอฟแอลเมื่อเรียนจบ

ที่สำคัญ เมื่อปีที่แล้ว เขาได้เป็นพ่อที่น่าภูมิใจของดिया ลูกสาวตัวน้อยกับพรีซี แฟนสาวของเขา

พรีซีเคยอยู่ในทีมสเกตต์ด้วยกันกับฉัน ก่อนที่เธอจะตั้งครรภ์โดยไม่ตั้งใจเมื่อตอนต้นปีสอง เมื่อฉันถามว่าเธอจะกลับมาเล่นอีกไหม เธอบอกว่ากระเพาะปัสสาวะของเธอไม่เหมือนเดิมแล้วหลังจากคลอดเด็กหนักเก่าปอนด์ออกมา และเธอไม่อยากฉีราดบนน้ำแข็งต่อหน้าผู้ชม

พวกเขาอาศัยอยู่กับเพื่อนๆ ทุกคนผลัดกันดูแลลูกของพวกเขาเพื่อให้เฟลทซ์และพรีซีได้ไปเรียน การที่สกินเนอร์ยกตัวอย่างเรื่องของพวกเขามาใช้ต่อนักศึกษาที่มีปัญหาจึงเป็นเรื่องน่าทึ่ง

ยี่สิบนาทีผ่านไปและเขายังคงพูดต่อ ฉันซับโหลโรอันแล้วหันกลับตา ยอมรับคุกกี้ที่เขาแอบยัดเข้ามาในมือ

“...สรุปก็คือ”

ในที่สุด

“นับจากนี้ไป เราจะไม่อดทนต่อการใช้สถานะของพวกคุณโดยมิชอบในมหาวิทยาลัยแห่งนี้”

ฉันรู้สึกเหมือนพลาดชิ้นสำคัญของปริศนานี้ไป เพราะแม้เขาจะพูดจายาวเหยียดและไม่ยอมจบ แต่ฉันก็ยังไม่วั๊สสักทีว่าอะไรที่มันทำให้ตารางเวลาของฉันต้องมาสะดุดอย่างไรมารยาท

“สำหรับนักศึกษาปีที่หวั่งจะเข้าร่วมทีมนักกีฬาอาชีพในช่วงปลายปีการศึกษา คุณควรจดจำข้อความนี้ไว้ให้ดี”

โรอันหัวเราะเบาๆ อยู่ข้างฉัน และยัดคุกกี้ชิ้นต่อไปเข้าปาก พอฉันอ้าปากจะถามว่ามีอะไรตลกนัก เขาก็ยัดคุกกี้อีกชิ้นเข้าปากฉัน และยิ้มเหมือนคนโง่เพราะฉันไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากกินมัน

ในที่สุดสกินเนอร์ก็หมดแรง เขาโน้มตัวพิงไฟเดียมและห่อโหล “ผมไม่สนใจ

ว่าพวกคุณจะเก่งกันขนาดไหน แต่ถ้าคุณไม่ทำตามระเบียบ คุณจะถูกห้ามเล่น หลังจากนี้ผมขอให้ทีมสเกตและทีมฮอกกี้อยู่อีกก่อน ส่วนคนอื่นออกไปได้”

โรอันคว้ากระเป๋ากลับจากพื้นแล้วยืนขึ้น ยึดตัวและหายใจอย่างโอเวอร์เกินจริง “ฉันจะรอเธอข้างนอก ไปกินข้าวกันนะ”

ฉันทักหน้าแล้วเขย่งปลายเท้าเพื่อเช็คเศษคุกกี้จากมุมปากของเขาด้วย นิ้วหัวแม่มือ “หวังว่าฉันจะใช้เวลาไม่นาน”

นอกจากพวกเราห้าสิบคน คนอื่นๆ เริ่มเดินออกจากห้อง มั่นดูน่าขำที่พวกเขาออกไปเร็วกว่าตอนเข้ามาหาเท้า

เบรดีและฟอสเตอร์ ไคซท์มฮอกกี้น้ำแข็ง เดินขึ้นมาสวมทับกับผู้อำนวยการ สกินเนอร์บนเวที “ทุกคนเข้ามาใกล้ๆ หน่อย ผมเบื่อกำลังพูดใส่ไมโครโฟนแล้ว”

ขณะที่เราทุกคนเดินไปหน้าห้องตามคำสั่ง ฉันทึ่งได้เห็นแอร์อนดูหงุดหงิด อยู่ในกลุ่มคน จึงเดินไปข้างๆ เขา

“เธอโอเคไหม” ฉันทถามเบาๆ ขณะที่เรานั่งตรงเก้าอี้แถวหน้า

“อืม”

ไม่ต้องเป็นอัจฉริยะมาจากไหนก็รู้ได้ทันทีว่าเขาอารมณ์ไม่ดี แต่เขาไม่พอใจฉัน ไม่ใช่สกินเนอร์ “เธอแน่ใจหรือ”

เขาเฝ้าปากแน่น และเขายังไม่ได้มองมาที่ฉันเลย “อืม”

สกินเนอร์ก้าวออกมาจากด้านหลังแท่นแล้วเอามือชกกระเป๋ากางเกง กวาดตาที่เหนียวล้ามองพวกเราที่เหลือ “ผมจะรีบพูด หลังจากเรื่องที่ต้องขอเรียกว่าผลงานสุดห่วยครั้งมโหฬาร สนามที่สองจะใช้ไม่ได้ในอนาคตอันใกล้”

ไอ้พระเจ้า-

“เรากำลังสอบสวนเพื่อดูว่าความเสียหายดังกล่าวเกิดขึ้นได้อย่างไร แต่ต้องขอบอกว่า การซ่อมแซมจะมีความล่าช้าอย่างมาก เนื่องจากขาดแคลนชิ้นส่วน เฉพาะสำหรับอุปกรณ์ของเรา”

การได้รู้ความจริงไม่ใช่แค่สดใส่ แต่มันทำเอาฉันจมไปเลย ทีมฮอกกี้นี้ชื่อเสียงด้านสร้างปัญหาให้ทีมคู่แข่งและพวกเดียวกันตามปกติ การผลิตเด็กหนุ่ม

ฐานะดี แต่นิสัยเสียเข้าทีมออกก็เป็นอุตสาหกรรมที่เจริญรุ่งเรืองในมหาวิทยาลัยแห่งนี้ และฉันพนันได้เลยว่าหนึ่งในพวกเขานี้แหละเป็นตัวการ

“สำหรับพวกคุณ เรื่องนี้หมายความว่า” สกินเนอร์กล่าวต่อ “พวกคุณจะต้องใช้ลานน้ำแข็งร่วมกันจนกว่าการซ่อมแซมจะเสร็จสมบูรณ์ และผมคาดหวังให้คุณทุกคนร่วมมือกันเพื่อผ่านสถานการณ์นี้ไปได้”

เหมือนเขารู้ว่าจะมีคำถามมากมายพุ่งใส่ เขาเลยพิสูจน์ให้เห็นว่าเขาไม่ใส่ใจจริงๆ ด้วยการแผ่นหินในทันที เขายังไม่ทันลงจากเวที ฉันก็พุ่งไปหาโค้ชเบรดี

“เรามีแข่งระดับภูมิภาคในอีกห้าสัปดาห์นะคะ!”

“ฉันรู้เรื่องตารางแข่งขันของคุณดี อนาคตเอเชีย” โค้ชเบรดีพูดเสียงนิบ แล้วโบกมือไล่รื้อน้องบางคนออกไปตอนพวกเขาพยายามรื้อมเข้ามา ขณะที่ฉันจวนจะสติแตก “เราไม่มีทางเลือกอื่น ดังนั้นอารมณ์เสียไปก็เปล่าประโยชน์”

เขาพูดจริงหรือ “เราจะผ่านเข้ารอบได้ยังไงคะ ถ้าฝึกไม่ได้”

ห่างออกไปสิบฟุต โค้ชฟอล์กเนอร์ถูกขนาบด้วยทีมของเขาเอง ฉันจินตนาการว่าเขาคงกำลังบอกปิดความกังวลของลูกทีมแบบเดียวกัน แต่ก็ให้ว่าฉันจะสนใจ เห็นได้ชัดว่าพวกนั้นเป็นคนก่อเรื่อง และตอนนี้พวกเราคือคนที่ช่วย

ฉันพยายามจะไม่คิดว่ามันเป็นหายนะ ไม่ทำให้มันเป็นเรื่องใหญ่ จดจ่อกับลมหายใจเข้าออก และไม่แหกปากอย่างไร้การควบคุม ในขณะที่ฟังเพื่อนร่วมทีมแสดงความกังวลแบบเดียวกัน เมื่อฉันหันกลับไปมองทีมออกก็ พวกเขาส่วนใหญ่ออกไปแล้ว มีผู้ชายคนหนึ่งกำลังคุยกับฟอล์กเนอร์ เขาคงรู้สึกได้ว่าฉันกำลังมองเขาอยู่ เพราะเขาสบตาฉัน และมองฉันด้วยสีหน้าแปลกๆ ซึ่งฉันคิดว่ามันเป็นสีหน้าที่เสแสร้งแกล้งทำเป็นสงสาร

พูดตามตรงนะ ให้หมอนั่นเก็บความเห็นใจจอมปลอมยัดติดตัวเองไปเถอะ

“เราจะพูดเรื่องนี้กันอีกที่ตอนซ่อม สตาสซี” เบรดีกล่าว พร้อมยิ้มที่เกือบจะเป็นมิตรซึ่งเราไม่ได้เห็นกันบ่อยนัก “ไปสนุกกับคืนวันศุกร์เถอะ ไว้เจอเธอสองคนอีกที่วันจันทร์”

หลังจากการท้วงอีกนิดหน่อย ในที่สุดฉันก็ยอมฟังคำวิงวอนขอให้เลิกยุ่ง

กับเธอของเบรดี และยอมเดินไปที่ทางออก ฉันเดินลากเท้าตามหลังแอร์อน ตอนที่กำลังรู้สึกสงสารตัวเอง ฉันได้ยินเสียง “เฮ้” และรู้สึกว่ามือมาจับแขนของฉัน

นายคนข้างเห็นใจนี่เอง คิดดูสิ เขายังทำหน้าบูดเบี้ยวแสดงความเห็นใจอยู่อีก “ฟังนะ ฉันเสียใจ ฉันรู้ว่ามันแย่มากสำหรับพวกเราทุกคน ฉันจะทำทุกอย่างเพื่อให้เรื่องนี้ง่ายที่สุดเท่าที่จะทำได้”

เขาปล่อยแขนของฉันแล้วถอยหลังไปหนึ่งก้าว ทำให้ฉันมีโอกาสดูมองเขาอย่างใกล้ชิดเป็นครั้งแรก เขาสูงกว่าฉันอย่างน้อยหนึ่งฟุต ไหล่กว้าง กล้ามเนื้อหนาอัดแน่นเต็มแขนเสื้อเฮนลีย์ของเขา แม้จะมีโรหนวดครีမ် แต่ก็ยังมองเห็นแนวกรามที่คมสันของเขาได้ ฉันกำลังพยายามนึกว่าเคยพบเขาที่ไหนมาก่อนเมื่อเขาเริ่มพูดอีกครั้ง

“ฉันรู้ว่าเธอคงจะเครียด แต่คืนนี้เราจะมีปาร์ตี้กัน ถ้าเธออยากมา”

“แล้วนายคือ...” ฉันถาม พยายามทำให้เสียงให้เรียบ แต่ก็ยากที่จะไม่แอบรู้สึกสนใจเมื่อตัวของเขาลุกขึ้นในเสื้อยวีนาคี

เขาควบคุมตัวเองได้อย่างรวดเร็ว แว่ขาปรากฏวาบขึ้นในดวงตาสีน้ำตาลเข้ม “เนท ฮอว์กินส์ ฉันเป็นกัปตันทีมฮอกกี” เขายื่นมือมาให้ฉันจับ แต่ฉันเมินมัน มองหน้าเขาแล้วกอดอก

“นายไม่ได้ฟังเธอ สกินเนอร์บอกว่าจะไม่มีปาร์ตี้แล้ว” เขายกไหล่และเอื้อมมือไปถูหลังคอแบบเซินๆ “ถึงฉันจะห้ามยังใครคนก็จะมาอยู่ดี ฟังนะ ลองแวะมาหาเพื่อนมาด้วยก็ได้ มันคงจะดีถ้าเราเข้ากันได้ และฉันสาบานว่าเรามีเดกกีลาดีๆ ว่าแต่ เธอมีชื่อไหม”

ฉันไม่ยอมหลงไปกับใบหน้าที่หล่อๆ หรือแม้แต่กลิ่นอายๆ และโหนกแก้มคมสัน ยังไงเรื่องนี้ก็เป็นหายนะอยู่ดี “นายเจอคนไม่มีชื่อเยอะไหม”

ฉันประหลาดใจที่เขาเริ่มหัวเราะ เสียงดังท่วมที่ท่าแก้มของฉันแดง “โอเค ฉันเข้าใจเธอแล้ว”

ดวงตาของเขามองไปทางด้านหลังของฉันตอนที่มือเขาพาดมาบนไหล่ ฉันเงยหน้า นึกว่าจะเห็นไรอัน แต่กลับเจอแอร์อนแทน ฉันสลดแขนของเขาออก เพราะ

ทำทางแบบนี้จะทำให้คนเข้าใจผิด คิดว่าเรากำลังเดดกัน ซึ่งถ้าเป็นแบบนั้น ฉันยอม
กินรองเท้านะ คิดว่า “จะไปกันหรือยัง” เขาถามหัวง

ฉันพยักหน้า มองเพื่อนร่วมลานสเกตคนใหม่เป็นครั้งสุดท้าย เขาไม่สนใจ
จะแนะนำตัวเองกับแอรอน แต่บ้องปากบอกฉันว่า อย่าลืมงานปาร์ตี้

พระเจ้า โลกจะต้องชอบละครเรื่องนี้

ดอญาบ

บทที่ 4

เนราน

ทีมออกก็ทั้งทีมกรูกันผ่านประตูหน้าและมุ่งตรงไปยังตู้เหล้าทันที

ผมรอจนกระทั่งรัสเดินผ่านมาแล้วจับแขนหยุดเขาเอาไว้ “รหัสห้องฉันสามเก้าเก้าสาม”

เขาทำหน้าตกใจและผินหัวเราะแบบที่ดูประหลาดอย่างเห็นได้ชัด “คุณไม่ใช่สเปกผมนะ กัปตัน”

ผมกำมือแน่นขึ้นเมื่อเขาพยายามเดินเลี่ยงไปหาคนอื่นในทีมที่กำลังส่งเบียร์ต่อๆ กันไปในห้องนั่งเล่น “วันนี้มันยาวนานมากแล้ว อย่าให้ฉันต้องทำแบบนี้ต่อหน้าคนทั้งทีม”

เขายอมแพ้ ไหล่ห่อลง เดินคอดกและกระตืบเท้าไปทุกก้าวเหมือนเด็กดื้อผมว่าในทางเทคนิคแล้ว ตอนนี้เขาเป็นเด็กดื้อจริงๆ

การที่ต้องแบ่งกันใช้ลานน้ำแข็งกับนักกีฬาทีมอื่นก่อนเริ่มฤดูกาลถือเป็นฝันร้ายของการเตรียมการ ไม่ต้องพูดถึงความวุ่นวายตอนที่เรามีเกมในบ้าน *เซี่ยเอี้ย* ผมรู้สึกเหมือนจะเป็นไมเกรน นี่ขนาดยังไม่ได้จัดตารางกันเลยนะ

ตอนนั้นแม่สาวนักสเก็ตลีลาผมสีน้ำตาลอาละวาดยกใหญ่ ผมแปลกใจที่ไม่เห็นเส้นเลือดโป่งพองขึ้นมาจากหน้าผากของเธอตอนที่ได้ขบอกเธอว่าอย่ากังวลเรื่องนี้ ผมพยายามแอบฟังเนียนๆ ซึ่งไม่ยากเลยเพราะเธอตะโกนเสียงดัง ผมเองก็อยากทำแบบเดียวกันกับเธอเมื่อได้ยินว่า “ไม่ต้องกังวลเรื่องนั้น” เอาละ

อย่างน้อยเธอกับผมก็มีบางอย่างเหมือนกันละนะ แพนนักสเกตของเธอดูไม่สะทกสะท้าน ดังนั้น บางทีเขาอาจช่วยให้เธอใจเย็นลงหรืออาจไม่เลยก็ได้ ดูจากท่าทางที่เธอปิดแขนของเธอออก

ยายตัวเล็กคนนี้ตลกดี เธอขีดหน้าไว้ในใส่ผมทันที แต่ผมคิดว่าเธออาจกำลังเป็นมิตรกับผมก็ได้ เมื่อไม่กี่นาทีก่อนเห็นได้ชัดว่าเธอเกือบจะร้องไห้ ผมแอบหวังว่าเธอจะรับคำชวนของผม เราจะได้มาดื่มด้วยกัน ผูกมิตรกัน ซึ่งมันน่าจะทำให้เรื่องทั้งหมดนี้ง่ายขึ้น

ผมตัดสินใจปล่อยให้รหัสสอรัยี่สิบนาทีก่อน โดยหวังว่าเขาจะโดนทรมานจากความรู้สึกผิด แล้วหลังจากนั้นมันก็คงไม่ยากที่จะเค้นความจริงว่าเกิดอะไรขึ้น เขาจะอยู่ที่ชั้นบนฟังผู้คนหัวเราะและหยอกล้อกัน เพียงแต่เขาจะไม่รู้ว่าผู้คนกำลังหัวเราะกันเรื่องที่ว่าฤดูกาลนี้จะบดขยี้ขนาดไหน

ผมเริ่มส่งสารพวกเขาแล้วละ

ผมส่งสารพวกเขามากจนถึงขั้นที่ไม่ได้ไล่พวกเด็กใหม่ออกไปตอนพวกเขากระดกเบียร์ดับทุกข์ ผมรู้สึกว่าจะต้องพูดสร้างแรงบันดาลใจหรืออะไรสักอย่างเพื่อให้กำลังใจทุกคน แต่ผมต้องหาคำตอบให้แน่ใจก่อนว่าทำไมเราถึงช่วยแบบนี้

รึสน้อยอยู่บนเก้าอี้ หมุนกลับมาเมื่อผมเข้ามาหาเขา ผมคาดว่าเขาจะต้องประศดอะไรสักอย่างออกมา บนเรื่องที่ต้องรอนาน ซึ่งเป็นสิ่งที่ผมคงทำเหมือนกัน สมัยยังเป็นวัยรุ่นในอดีต แต่เขาไม่พูดอะไรเลย เขานั่งเงียบๆ รอให้ผมเริ่มก่อน

“นายทำอะไรลงไป” เขาถามเมื่อเข้าหากัน โนม้ตัวไปข้างหน้า วางศอกชันกับเข่า เขาดูผิดปกติก อึดอัด หน้าซีด และดูเหมือนป่วยหนักมาก “เพื่อน ฉันช่วยนายไม่ได้ะ ถ้านายไม่บอกว่าฉันต้องช่วยเรื่องอะไร”

“ผมไม่ได้ทำอะไรเลย”

ผมเอามือลูบหน้า พยายามที่จะไม่หมดความอดทน “ฉันรู้ว่าคุณทำอะไรบางอย่าง และฉันไม่สามารถแก้ไขมันได้ถ้านายโกหก”

สมัยที่ผมเริ่มเล่นฮอกกี้ที่เมเปิลฮิลล์ กับตันทีมของเราเป็นไอ้เงี้ยง ใครๆ ก็เกลียดที่เขาเป็นแบบนี้ ผมไม่เคยคิดฝันที่จะเป็นกับตัน แต่อย่างน้อยผมก็รู้ว่า

ถ้าผมได้เป็น ผมจะไม่ใช่แบบหมอนั่นแน่นอน รัสมิ่ชีวิตครอบครัวที่บ๊อดชบอยู่แล้ว และผมรู้ว่าเขาไม่ได้ดิ้นรนหนีมาจากสถานการณ์นั้น เพื่อมาที่นี่และเจอผมทำเรื่องเงิ่เง่าแบบเดียวกัน

ผมอาจไม่ได้อดทนขนาดนี้กับคนอื่น ๆ ในทีม แต่การเป็นผู้นำที่ดีหมายถึงการรู้วิธีที่จะเข้าถึงคนของเราได้

ผมนั่งลงบนเตียงตรงข้ามเขา และค่อย ๆ ดูอารมณ์ต่าง ๆ นับสิบอารมณ์ที่ถาโถมเข้าไปใส่เขาในคราวเดียว “มันไม่ใช่เรื่องแกล้งกัน ผมสาบาน”

“อืม พูดต่อเลย”

“คือมีผู้หญิงที่ชิวซีแอลเอ ผมเจอเธอที่งานปาร์ตี้ไม่กี่สัปดาห์ก่อน เราเริ่มคั้วกัน แล้วผมกับเธอก็ออกไปงานปาร์ตี้ด้วยกัน ผมคิดว่าเธอยังโสดแต่...” เขาก้มหน้าลง มองมือ และแกะหนังด้าน ๆ บนฝ่ามือ

“แต่?”

“แต่เธอมีแฟนแล้ว... เขารู้เรื่องนี้ได้ยังไงไม่รู้ และส่งข้อความมาบอกผมว่าผมต้องเสียใจถึงจะแค้นมองเธอก็ตาม แล้วมันก็เกิดขึ้น มันต้องเป็นเพราะเรื่องนี้แน่ ๆ”

“นายยังคุยกับผู้หญิงคนนี้อยู่หรือเปล่า”

เขาส่ายหัว “ผมบล็อกเธอทุกช่องทางทันทีที่รู้ว่าเธอมีแฟน”

“นายไม่ต้องบอกใครเรื่องนี้นะ ตกลงไหม ไม่จั้นนายถูกไล่ออกจากทีมแน่ ๆ” ผมพูดเสียงจริงจัง “ฉันทพูดจริงนะ ไอ้หนู แล้วเวลาคนอื่นถามว่าทำไมนายถึงขึ้นมาที่นี่ ก็บอกพวกนั้นไปว่าที่บ้านนายมีปัญหาหรืออะไรก็อย่าง นายเลยอยากคุยกับฉัน”

“ได้เลย กับฉัน”

ผมพยักหน้าไปที่ประตูห้อง “ไปกินเบียร์ไป”

ผมรองนกว่าเขาจะออกจากห้องแล้วย่ำเท้าลงบันได ก่อนที่ผมจะตะโกนคำสาปแช่งทุกคำที่รู้จักใส่หมอนเป็นครั้งที่สองของวันนี้

ไม่กี่ชั่วโมงหลังจากที่ผมพยายามอย่างเต็มที่ในการเป็นกับตันที่มีความรับผิดชอบ บ้านก็เต็มไปด้วยผู้คน ขวดเปล่า และถ้วยสีแดง ใจหนึ่งผมแอบคิดว่าเดวิด สกินเนอร์ จะเดินผ่านประตูเข้ามา หรือที่แย่กว่านั้นคือฟอล์กเนอร์

ผมสงสัยว่าโค้ชจะดีใจหรือเปล่าที่เราตัดสินใจในวันที่เลวร้ายที่สุดด้วยงานปาร์ตี้ที่เราถูกสั่งห้าม โดยปกติแล้ว ปาร์ตี้วันศุกร์จะเต็มไปด้วยนักกีฬาที่เหนื่อยล้า ปวดตึงจากการแข่งขันหรือการฝึกซ้อม นักกีฬาที่มองหาการผ่อนคลายและมองดูคนอื่นทำอะไรบ้าง แต่คืนนี้ มีบางอย่างที่ต่างออกไปลอยอยู่ในบรรยากาศ เหมือนกับการถูกเตือนว่า เราไม่ควรทำตัวไม่เหมาะสม ยิ่งทำให้ทุกคนอยากจะทำอย่างอื่น

ผมเห็นไบรอนาร์ เพื่อนร่วมห้องของซัมเมอร์กำลังเทเครื่องดื่มอยู่ที่เคาน์เตอร์ครัว มันทำให้ผมรู้สึกดีขึ้นทันที สาวๆ พวกนั้นแยกจากกันไม่ได้ ดังนั้นถ้าปาร์ตี้ที่นี่ ซัมเมอร์ก็น่าจะอยู่ที่นั่นแน่นอน เธอคงปฏิเสธผมติดกันสองครั้งในหนึ่งสัปดาห์ไม่ได้ใช่ไหม

ซัมเมอร์ชอบล้อผมว่า เหตุผลเดียวที่ผมต้องการเธอเพราะเธอไม่สนใจผม เธอเป็นผู้หญิงเพียงคนเดียวที่เคยปฏิเสธผม ดังนั้นการได้ยินเธอบอกว่า ไม่ ยิ่งทำให้ผมต้องการเธอมากขึ้น คิดไปคิดมาเธออาจพูดถูกก็ได้ เรายังเป็นเพื่อนที่ดีต่อกัน ถึงแม้ว่าผมจะอยากมีโอกาสได้คุยกับเธอ ซึ่งมันก็ทำให้การปฏิเสธของเธอเจ็บน้อยลงบ้างล่ะนะ

ผมเบียดตัวผ่านฝูงมหาชนไปหาไบรอนาร์ และบั้นหน้า ฉันอยากแต่งงานกับเพื่อนสนิทของเธอ ที่เป็นมิตรที่สุด เธอจวนอยู่กับเหล่าที่เธอผสมมั่วๆ และไม่ได้สังเกตเห็นผมด้วยซ้ำตอนผมเข้าไปยืนฟังเคาน์เตอร์ข้างๆ “ดูเหมือนกับว่า เธอยังจะต้องอ้วกบนสนามหญ้าแห่งๆ เบคเคตต์”

เธอเงยหน้าขึ้นทันที ผมสืบลอนด์ยาวปลิวสะบัด “โชคดีที่ไม่ได้มีฉันคนเดียวที่ดื่ม ไชโย” เธอพูดอู้อี้ ลำเนียงของเธอแปลกๆ มันผสมกันระหว่างอังกฤษและอเมริกัน

ดวงตาสีเขียวของเธอดูเลือนลอย รอยยิ้มเป็นรอยยิ้มมุมปากที่ดูขี้เกียจอย่างคนเมา เธอขยิบตาแล้วดันถ้วยมาทางผม และเอื้อมมือไปหยิบถ้วยใหม่ทันที

“ได้ยินว่าวันนี้นายไปเจอเรื่องห่วยแตกมา ฉันก็เหมือนกัน เรามาอ้ากด้วยกันได้”

ผมรอนเจอใส่ส่วนผสมน้ำขะแยงอีกอย่างลงไป ก่อนจะเอียงถ้วยของตัวเองไปทางถ้วยของเธอ “แต่เด็กปีสองที่ห่วยแตก”

เธอหัวเราะเยาะ “แต่เหล่าแฟนเก่าที่ห่วยแตก”

ผมกระดกเครื่องดื่ม แม่้ง แสบคอเป็นบ้า “พระเจ้าช่วย!” ผมรำลึกขณะที่ของเหลวร้อนวาบไหลผ่านลำคอ “ไอ้บ้าที่โหดสอนให้เธอผสมเหล้าแบบนี้เนี่ย”

“ลุงเจมส์ของฉัน เขาเรียกมันว่าคือกเทลวิเศษ นายกำลังหาซัมเมอร์อยู่หรือ” เธอกลอกตามองเมื่อผมพยักหน้า “เขากำลังเล่นเปียร์ปองกับคามิอยู่ที่ห้องนั่งเล่นนะ”

“ฉันจะจดจำช่วงเวลาที่สวยงามนี้เอาไว้ใช้ตอนกล่าวสุนทรพจน์ในงานแต่งงานของฉันกับซัมเมอร์นะ” ผมวดดยาพิษที่เหลือ พยายามจะไม่สำรอกแต่ไม่สำเร็จ

“นายไม่ได้กล่าวสุนทรพจน์นั้นหรอก!” เธอตะโกนไล่หลัง “เธอรู้หรือนายนอนกับคิตตี้เมื่อคืนนี้!”

ช่วยฉิบ

ซัมเมอร์ก็มลงเหนือโต๊ะ เล็งไปที่เป้า ตอนที่ผมฝ่าฝูงชนเข้าไปยืนข้างเธอ เธอกำลังแข่งกับไรอันและซีเจจากทีมบาสเกตบอล พร้อมกับคามิ เพื่อนสนิทอีกคนของเธอ

“เธอชนะหรือ”

“ไปให้พ้น เนธาน” เธอหัวเราะโดยไม่แยหน้ามามองผม “นายกำลังกวนสมาธิฉัน”

“หยาบคาย ถ้าเกิดฉันเป็นตัวนำโชคของเธอ...” ผมพูดยังไม่ทันจบประโยคก็ต้องกลืนคำพูดของตัวเองกลับลงไปตอนเธอปาลูกบอลพลาดจนมันกระเด็นไปทั่วห้อง

ในที่สุด เธอก็แยหน้าขึ้นมามองผม ดวงตาฉายแววฆ่าฟันในแบบที่ผมรู้สึกว่ามันเชือกซื่ออย่างน่าแปลกใจ ผมกระแอม “เอ่อ ฉันจะเชียร์เธอจากตรงนี้ก็แล้วกัน”

เธอลอกตา พิมพ์เบาๆ โดยที่รู้ว่าผมไม่เข้าใจ “เทียนนิส ชัวร์ เดอ เซกวาโป” (โชคดีที่เกิดมาหล่อนะยะ)

เมื่อกวาดตามองทั่วห้องนั่งเล่นเพื่อดูว่ามีใครมาบ้าง ผมก็ได้เจอกับนางสาวฉัน-ไม่มี-ชื่อในทันที เธอดูผอมคลายมากขึ้นกว่าก่อนหน้านี้อย่างเห็นได้ชัด ผมสึน้าตาลอ่อนยาวเป็นลอนดั่งรอบบิหน้า ขณะที่เธองยหน้าขึ้นและหัวเราะกับบางอย่างที่เพื่อนของเธอพูด แก้มแดงระเรื่อ ดวงตาสีฟ้า น้ำทะเลสดใส เธอดูมีความสุข ผมชอบมัน

เธอสังเกตเห็นผมก่อนที่จะเดินไปถึง ผมอาจคิดไปเองก็ได้ แต่สาบานได้เลยว่าเธอมองผมอย่างสนใจ “เธอมาได้!” ผมพูดเสียงร่าเริง แม้ว่าเธอจะไม่ได้ตอบก็ตาม ผมเลยลองคุยกับเพื่อนของเธอที่กำลังจ้องมองผมด้วยสีหน้าสนใจจนใจอย่างยิ่งแทน “สวัสดี ฉัน เนท”

“โลล่า” เธอชี้นิ้วไปมาระหว่างเราสองคนแล้วหรีตา “พวกเธอรู้จักกันหรอ”

“เราพบกันก่อนหน้านี้” ผมยืนยัน เธอเฝินใส่ความพยายามเรียกร้องความสนใจให้เธอมองมาของผม แล้วจับสิ่งที่ผมซึ่งสูงกว่าเธอมองเห็นได้ว่าเป็นแก้วเปล่า “แต่ยังไม่รู้ชื่อของเธอเลย เสร้าจิง”

เธอเลิกแกล้งตีผมแล้วมองหน้าผมในที่สุด ตอนนี้เธอดูเหมือนอยากจะทำด้วยไม้ชอกกี้ โอเค นับว่าพัฒนาขึ้นมากจากคราวที่แล้ว

“อนาสตาเซีย หรือสตาสซี นายจะเรียกอะไรก็ได้ ไม่สำคัญหรอก”

“อยากให้ฉันไปเอาเครื่องดื่มให้พวกเธอไหม” ผมถาม

“ฉันไปเอาเองได้ ไม่เป็นไร”

โลล่าถอนหายใจแรงพร้อมกลอกตามองเพื่อนแล้วยิ้มให้ผม “ไม่ต้องสนใจยายนี้หรอก เขาไม่รู้ว่าต้องทำตัวดีกับคนอื่นยังไง นิสัยของพวกลูกคนเดียวนะ”

“ให้ตายเหอะ โอเค แต่ฉันไปช่วยนายถือด้วยแล้วกัน” อนาสตาเซียพูดแล้วเดินออกไปที่ห้องครัว มือข้างที่ว่างลากเพื่อนตามหลัง ผมวิ่งตามพวกเธอ เอาถ้วยเปล่าออกจากมือของเธอ “เหล่าแก้วเดียวทำให้ฉันหลงเสน่ห์จนเลิกโมโหเรื่องลานสเก็ตไม่ได้หรอกนะ รู้ไว้ด้วย”

ผมเชื่ออย่างนั้น ไม่มีอะไรในตัวผู้หญิงคนนี้ที่บอกผมว่าเธอเป็นคนเข้าถึงได้ง่าย นั่นทำให้ปัญหาเรื่องลานน้ำแข็งทั้งหลายแหล่ที่น่าสนใจขึ้นมาหน่อย “เธอยังไม่เห็นด้วยซ้ำว่าฉันมีเสน่ห์ขนาดไหน” ผมแหย ยิ้มกว้างปากถึงใบหูเมื่อเห็นมุมปากเธอหยักขึ้น “เธอจะต้องประทับใจ”

เธอหยิบถ้วยคีนจากมือผมแล้วเดินนำหน้า เอามันไปวางไว้บนเคาน์เตอร์ แล้วเริ่มขงเครื่องดื่มสองแก้ว “ฉันมีภูมิด้านทานเสน่ห์ของนักกีฬาฮอกกี้”

รีอบบี้หมุนรถเข็นมาทางฝั่งผมแล้วชักขาผม พร้อมกับป้องปากพูดว่า *อะไรกันวะ* อยู่ข้างหลังสองสาวด้วยดวงตาเบิกกว้าง เขากระแอม ทั้งสองหันไปมองเขา “แล้วผู้ช่วยโค้ชฮอกกี้ที่มีเสน่ห์ล่ะครับ”

“โอ้ ยายนี้มีภูมิด้านทานของเหล่านั้ได้แน่นอน แต่ฉันไม่มีละ สวัสดิ์ฉันชื่อโลล่า”

“รีอบบี้ครับ”

โลล่าถอยสอกใส่เพื่อนของเธอที่พิมพ์ว่า “สวัสดิ์”

“นี่คือสตาสซี เธอทำเหมือนพวกอาร์มด์บูต แต่จริง ๆ แล้วเธอน่ารักมาก”

“ขอบคุณที่มานั่งปาร์ตี้ของพวกเรา” เขาพูดโดยไม่ละสายตาจากโลล่า ผมไม่รู้ว่าจะกระโดดตัวหนีไปเลยหรือยืนอ้าปากค้างต่อไปดี ตอนเธอจะพริบตาปริบ ๆ ใส่เขาและหัวเราะคิกคัก

ไม่อยากจะเชื่อเลย

ใบหน้านาสตาเซียดูงุนงงผสมกับความขบขัน ตอนที่เธอมองเพื่อนของเราสลับไปมา “โลลัส! ฉันจะไปต่อแถวเข้าห้องน้ำ เธอจะมาด้วยกันไหม” ดวงตาของโลล่าหันมาที่เธอแล้วหันกลับมามองรีอบบี้ ก่อนจะส่ายหัว “โอเค ฉันเดียวกลับมาเจอกันที่นี่”

ผมยื่นมือออกไปให้เธอจับเพื่อจะนำเธอไปที่บันได “เดี๋ยวก่อน เธอใช้ห้องน้ำของฉันได้นะ” เธอมองมือผมครั้งหนึ่งแล้วเงยหน้ามองหน้าผม หรือตาลงมองอย่างสงสัย “ฉันมีประตูล็อกด้วยรหัสผ่านกับห้องน้ำส่วนตัว แต่เธอจะไปต่อแถวก็ได้ ถ้าเธอต้องการ” ผมพูดพร้อมกับชี้ไปยังฝูงคนเมาที่ต่อแถวเต็มชั้นบันได

Rom-Com สุดร้อนแรงที่มียอดขายกว่า **1 ล้านเล่ม**

“เมื่อเขาเป็นคนเดียวที่เธอจะเล่นด้วยไม่ได้”

อนาสตาเซีย อัลเลน มุ่งมั่นซ้อมมาทั้งชีวิตเพื่อโอกาส
ติดทีมชาติสหรัฐอเมริกา ทุกอย่างดูไปได้สวยเมื่อเธอ
ได้ทุนการศึกษาเต็มจำนวนจากมหาวิทยาลัย
แคลิฟอร์เนียที่เมปิลฮิลล์ และได้เข้าร่วมทีมสเกตลีลา
สุดแกร่งของมหาวิทยาลัย

ไม่มีอะไรขวางกั้นความฝันของเธอได้ แม้แต่กัปตันทีม
ออกกี้ เนก ฮอว์กินส์

เนก ในฐานะกัปตัน ทีมเท่อย่างหนักเพื่อให้ทีมของเขา
พร้อมแข่งบนสนามน้ำแข็ง แต่โชคร้ายเมื่อสนามพัง
และพวกเขาต้องใช้ลานสเกตร่วมกับทีมสเกตลีลา
รวมถึงอนาสตาเซียที่แสดงออกอย่างชัดเจนว่าทน
เขาไม่ได้

แต่เมื่อคู่สเกตของอนาสตาเซียมีปัญหา เธอจึงต้อง
หันไปพึ่งเนกเพื่อไม่ให้โอกาสหลุดลอยไป

แม้จะสปราร์คกันเปรี้ยงปร้าง แต่อนาสตาเซียไม่กังวล
... เพราะเธอไม่มีวันชอบนักออกกี้ที่รอกน่า ไซโคม?

พิมพ์ครั้งที่ 1

